Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν μρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25 Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ῃ οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς | Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουλίου 1923 | Ἔτος 45ὸν — Ἀριθ. 31

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ' (Συνέχεια)

—Ἐμεῖς;

—Ναι... σ' αὐτὴ τὴ θέση εἶν' ἀδύνατο νὰ μείνουμε: Τὰ νερὰ ἀνεβαίνουν, σὲ λίγο θὰ θροῦν ἴσαμε τὴ βάρκα.

Τὰ κορίτσα ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ μὲ μια τραγικὴ σιωπή. Ἰδεα; Τί ἰδέα νἄχουν τὰ φτωχὰ κορίτσια, ἀφοῦ αὐτός, ὁ ἄξιος θαλασσινός, τἄχε χάσει;

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ κατάσταση γινόταν κρισιμότερη.

—Ἀφοῦ δὲ μπορουμε ν' ἀνεβάσουμε τὴν πέτρα, πρέπει νὰ κόψουμε τὸ σχοινί, εἶπε τέλος ὁ Γιάννης.

Ἔψαξε τὶς τσέπες του, μὰ δὲ βρῆκε συγιά. Νέα ἀμηχανία.

Κοίταξε τὰ κορίτσια καὶ τὰ ρώτησε δειλα: — Μηπως ἔχετε μαχαιρακι; Ὅ,τι δήποτε ποὺ νὰ κόψῃ;

Τὰ κορίτσια κοιτάχτηκαν. Δὲ εἶχαν τίποτα τέτοιο μαζί τους.

Ἡ πρύμη τῆς βάρκας στεκόταν τώρα στὸν ἀέρα, ἐνῷ ἡ μύτη τῆς πλώρης ἦταν ἕτοιμη νὰ βουτήσῃ στὸ νερό.

—Χαθήκαμε! ψιθύρισε ὁ Γιάννης.

Ἔσκυψε στο βαθος τῆς βάρκας, μήπως βρῆ κανένα κοφτερὸ ἀντικείμενο. Τέλος βρῆκ' ἕνα σκουριασμένο καρφὶ καὶ τὸ πῆρε. Ἴσως κόβοντας μιὰ-μιὰ κλωστή, θὰ κατάφερνε νὰ χαλάσῃ τὸ σχοινί. Μὰ ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἤθελε καιρὸ καὶ τὸ κῦμα ἀνέβαινε ἀμείλικτο κάθε στιγμή.

—Ἀχ, νὰ ἡ τιμωρία μας, συλλογιζόταν ἡ Ὑβόννη.

Κι' ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ νερὰ ποὺ ἀνέβαιναν. Ἡ Ζίνα τῆς εἶχε πιάσει τὸ χέρι καὶ τῆς τσόφιγγε νευρικά. Μιλιὰ δὲν ἀκουγόταν πιά. Μόνο τὸ νερὸ χτυποῦσε στὰ πλάγια τῆς βάρκας κι' οἱ γλάροι θρηνοῦσαν φτερουγίζοντας φηλὰ πρὸς τοὺς βράχους.

—Δὲ φωνάζουμε; εἶπε σιγὰ ἡ Ζίνα.

Ὁ Γιαννης τἄκουσε καὶ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

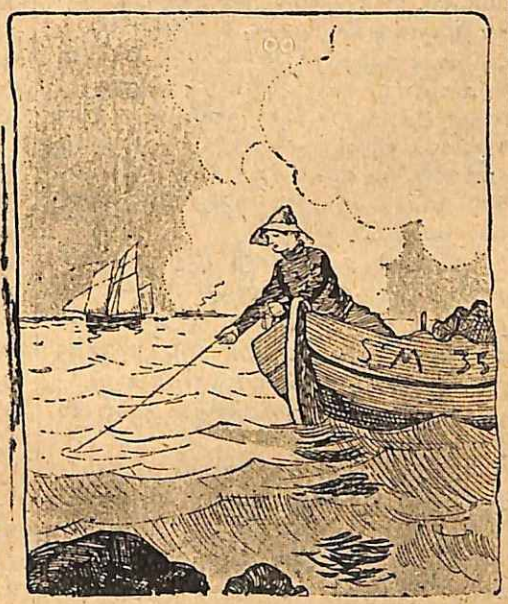

«Ἕνα ψάρι!... φώναξε ὁ Γιάννης...»
(Σελ. 231, στ. β'.)

—Εἶμαστε πολὺ μακρυά, ψιθύρισε. κανεὶς δὲ θὰ μᾶς ἀκούσῃ. Ἀλλὰ τελοσπάντων, ἄς δοκιμάσουμε.

Ἔβαλε τὶς δυὸ παλάμες του χωνὶ γύρω στὸ στόμα του κι' ἄφησε μιὰ φωνή, μιὰ μακρυὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία. Μὰ ἡ φωνὴ ἐσβύστηκε μὲς στὴν ἐρημιά. Ἐκεῖ-κάτω, μακρια, περνουσε ἡ «Φτερωτὴ» ἀφινοντας πίσω της καπνους. Ἴσως οἱ ἐπιβάτες θα διέκριναν τὴ βαρκα, ἀκινητη πανω στὰ νερα, μὰ πῶς νὰ ὑποθέσουν ὅτι βρισκόταν σὲ κινδυνο;

Ἡ Μαρκέλλα ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιγὰ-σιγά. Ξεφνικὰ ὅμως σήκωσε τὸ κεφαλι: Ἕνας ἐλαφρος θορυβος ἀκουγόταν. Σὰν νὰ λάμνουν κουπιά, σὰ νὰ σχίζῃ τὸ κῦμα καποια βαρκα...

—Μὴν κλαῖτε! εἶπε ὁ Γιαννης.

Κι' ἔβαλε πάλι μιὰ δυνατὴ φωνή.

***

Τότε μιὰ ἀντρίκια φωνὴ ἀκούστηκε καὶ τὰ τέσσερα παιδια ἔνιωσαν ἕνα καρδιοχτύπι. Τὰ πρόσωπά τους ἔλαμφαν καὶ ζητωκραυγὲς ἐτάραξαν τὴν ἡσυχία τῆς θάλασσας: Ἡ σωτηρία τοὺς χτυποῦσε τὴν πόρτα!.

Πίσω ἀπὸ ἕνα γρανίτινο τεῖχος ποὺ ὑψωνόταν ἐμπρός τους, μιὰ βαρκα ἀκουγόταν νὰ πλησιάζῃ. Θάφτανε ἄραγε στὴν ὥρα; Καὶ ποιὰ εὐνοϊκὴ τύχη τὴν ἔστελνε;

[Καμμιὰ τύχη δὲν εἶχε τὸ μέρος της σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Νὰ τί εἶχε συμβῆ: ὁ κύριος Λεγκράν, λιγάκι ἀνήσυχος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς ποὺ διόλου δὲν τὴν ἐπιδοκίμαζε, κατέβηκε κατὰ τὶς ἕνδεκα στὴν παραλία.

Ἐκεῖ ἔμαθε πῶς ὁ Γονιδὲκ ἦταν ἄρρωστος καὶ δὲν εἶχε συνοδεύσει τὰ παιδιά. Μόνο μὲ τὴν ἰδέα πῶς τὰ τέσσερα παιδιὰ βρισκόνταν μοναχά τους μέσα στὸ πέλαγος, χωρὶς κανέναν ὁδηγό, τοῦ πάγωσε τὸν αἷμα. Ἤξερε πάνω-κάτω ποῦ θἄρριχνε τὴν ἄ-

«Ἄφησε μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία...» (Σελ. 241, στ. γ'.)

γκυρα ὁ Γιάννης ντ' Ἀγκοῦ καί, διχως να χαση λεπτο, ἀποφασισε νὰ παη να βρη τ' ἀπερισκεπτα παιδια. Συνεννοήθηκε λοιπον μὲ δυὸ γερους θαλασσινοὺς ποὺ ἑτοιμασαν την ἰδια στιγμὴ μια βάρκα μὲ ὅλα τὰ ναυαγοσωστικα εφοδια.

—Μπῆκαν μέσα κι' οἱ τρεῖς καὶ διευθύνθηκαν προς το μέρος, ὅπου ὁ κ. Λεγκραν ἐλπιζε πὼς θάφιρνε τα παιδιά. Ἄκουσαν τις φωνες του Γιαννη κι' ἔτρεξαν πρὸς το μέρος τους. Ἀπο μακρυα εἰδαν την βαρκα σὲ μια ἐπικινδυνη θεση και τραβηξαν κουπὶ μ' ὅλη τους τὴ δυναμη.

Ἔφτασαν στὴν ὥρα... Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄγγιξαν τη βαρκα, τα νερα ἄρχισαν να την πλημμυρουνε. Λιγες στιγμὲς ακομα κι' η παλιρροια θάχε παρασυρει τα παιδιά.

Πως νὰ περιγράφη κανεὶς τὴ χαρὰ τους ὅταν εἶδαν τον κ. Λεγκραν; Ἡ Ἰωαννη ἦταν τοσο συγκινημενη, ὥστε ὁ λαιμος της την ἐσφιγγε και δε μποροῦσε να βγαλη μιλια. Μα τα ματια της, δακρυσμενα, καρφωσηκαν πανω στον πατερα της γεματ' αγαπη κι' ευγνωμοσυνη.

Ὁ ἑνας ναύτης κρατοῦσε τὶς δυὸ βάρκες τὴ μια κοντα στὴν ἄλλη, κι' ὁ ἄλλος μαζὶ με τὸν κ. Λεγκραν μεταφέρανε τοὺς ἄξιους ψαραδες στὴ βαρκα τῆς σωτηρίας. Μολις εἶχαν προφτασει να καλοκαθισουν ἐκεῖ, κι ἡ βαρκα τοῦ Γονιδεκ χαθηκε μεσα στὰ νερα, ἀφινοντας μια δυνατη δινη στὴν ἐπιφανεια.

Ὁ κ. Λεγκραν δεν σκεφτηκε να κάμη ἐπιπλησεις. Ἄλλωστε νομιζε πὼς αρκετα τιμωρήθηκαν τα δυο κοριτσια. Μα ἡ Ἰωαννη δὲν το ἐννοουσε ἔτσι. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ του πατερα της ζητωντας συχωρεση. Ἡ μικρὴ Βασιλισσα κατηγόρησε τον ἑαυτο της ὅτι εἶχε παρασυρει τὴ φιλη της καὶ πῆρε ὅλη την εὐθυνη ἐπανω της.

Ἡ πριγκηπισσα Βαλεντινα κι' ἡ κ. Λεγκραν κατασυγχίστηκαν μ' αὐτὴ την περιπετεια. Τα δυο κοριτσια εἶχαν σωθῆ, μ' αὐτὸ δεν ἦταν ἄρκετο. Ποιος μποροῦσε νὰ ξερη ἂν δὲν εἶχαν παθει τίποτε ἀπὸ τὸ κρυο ἢ ἀπὸ το φόβο;

Εὐτυχῶς τὴν ἄλλη μερα οἱ δυὸ φιλεναδες ξυπνησαν με το συνειθισμένο τους κέφι κι' ἔτσι ἡ μαμὰ κι' ἡ θεια ἡσύχασαν.

Περιττὸ πιὰ νὰ ποῦμε πὼς καμμιὰ ἄλλη φορὰ δὲν ἔγεινε πρόταση νὰ πᾶνε για φαρεμμα, κι' ἡ ζωὴ ἐξακολούθησε ἥσυχη ὅπως πρῶτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'

Ἡ γιορτὴ

Ἔφθασε τέλος ἡ 14 Αὐγούστου. Ἡ ποθητὴ αὐτὴ μέρα ἀνέτειλε μ' ἕναν ἀνεφελο οὐρανό, ἕναν λαμπρὸ καλοκαιρινὸ οὐρανό. Αὐτὸ ἦταν καλὸς οἰωνός.

Ἡ βίλλα Χάρτλεϋ ἦταν πλάϊ στὴ βίλλα «Σειρήνα» κι' ὅλο τὸ πρωΐ οἱ δυο φιλεναδες παρακολουθουσαν τις ἑτοιμασιες.

Ἦταν ἕν ἀδιάκοπο σύρτα-φέρτα. Ἔφερναν καρέκλες, φυτα, ἄνθη. Μεγαλα αμαξια τῶν μεγαλυτερων ζαχαροπλαστειων του Ντιναρ, ἔφερναν γλυκισματα ποὺ θα τα ζήλευε κι' ὁ περιφημος Γαργαντουας.

Ἤρθε ἡ ὥρα νὰ ντυθοῦνε. Ἡ Γιβόννη πῆγε να βαλη τα Ὀλλανδεζικα κι' η Ζινα κλεισηκε στὴν καμαρα της. Φορεσε τὴν φαρδομανικη μπλουζα, τὴν πλατεια φουστα, τὴ μεταξενια κοκκινη ποδια και τὸ ἄλικο φουλαρι στο κεφαλι.

Ὅταν ἑτοιμάστηκε, στάθηκε μπροστὰ στο μεγαλο καθρεφτη,

Πισω της ἐπροβαλλαν σειλὰ σιλουέττες αγαπημένες και γνωριμες: Οἱ αὐλικοι, οἱ ἄνθρωποι του λαου, η Ἄννα-Μαρια η παραμαννα, ὁ Μπρουσης ὁ ζητιανος ποὺ εἶχε σωσει αὐτὴ και τὴ θεια της τὴν τραγικὴ ἐκεινη νυχτα. Ἡ μικρὴ Βασιλισσα ξαναβλεπε μεσα στον οριζοντα τῆς μνημης της τα πρασινα λειβαδια, τα περισ.ερια ποὺ ἔμοιαζαν σαν ἄσπροι λευκεδες πανω στις σκιες τῶν μεγαλων δενδρων.

Ἀληθεια, ποσες αναμνήσεις ξυπνοῦσε τὸ ἐνικο αὐτο φορεμα! Λες κι εἶχε στομα καὶ μιλουσε κι ανασταινε πραγματα θαμμενα μεσα στὸ συθαμπο της λήθης. Λες και γινοταν μια ολακαιρη χωρα, ἕνας ὁλακαιρος λαος τὸ φορεμα αυτο!

Ἡ Ζινα ὅμως δὲν κάθησε νὰ παρασυρθῆ απ' τὴ μελαγχολικη ὀπτασια. Ἔρριξε μια τελευταια ματιὰ στον καθρεφτη, ἔκανε μεταβολη και βγῆκε ἀπ το δωματιο της.

Ἦταν τοσο ὄμμορφη ἔτσι, ἦταν τόσο ἁρμονικὸ το συνολο της, μὲ τὰ ρουχα ποὺ συμφωνουσαν με τη φυλη της, ὥστε ὅταν την εἶδαν οἱ Λεγκραν ἄφησαν φωνες θαυμασμοῦ.

—Ἄχ, ἔλεγε ἡ Ἰωαννη, τί ὄμμορφο τὸ φορεμα της πατριδας σου!..

Ἔρριξε μια ματια στὰ δικά της ροῦχα καὶ προσθεσε:

—Πλαΐ σου, Ζινα, φαίνουμαι σὰν Ὀλλανδεζα απὸ χαρτονι!.. Μ' ὅλο ποὺ κρατῶ το πανερι με τα ζωντανὰ πουλια, δεν ἔχω καμμια φυσικοτητα.

Τὰ δυὸ φτερωτα προβαλλαν μέσ' ἀπ' τὸ πανέρι τα κεφαλια καὶ κοιτοῦσαν μ' ἀνησυχο βλεμμα τὴν πλουσια σάλα, ὅπου ἐνιωθαν πὼς δὲν ἦταν στὴ θέση του.ς

— Τί γελοια ἰδέα, ἔμοιαζαν σὰ νὰ λεγαν, να μᾶς βαζουν να παιζουμε κωμωδια στις σαλες! ἤμαστε τοσο καλα στο κοττέτσι μας!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΜΑ

Ἡ Λίνα ἦταν μιὰ χαριτωμένη ξανθούλα μὲ ματια γαλανα κι' ὁλοχρυσες μπουκλιτσες.

Ἡ καϊμενη ἡ μικροὺλα δὲν εἶχε πιὰ μαμα.

Δυο χρόνια πᾶνε, ποὺ ἡ καλὴ μητεροὺλα, πάντα τοσο χλωμη και τοσο κουρασμενη, ποὺ της εἶχε τοση αγαπη, ἦταν πεθαμενη.

Ὅταν η Λίνα δὲν τὴν ξαναειδε στὴν πολυθρονα της, ὅταν της εἶπαν ὅτι πῆγε πολὺ μακρια καὶ για παντοτεινα, ἡ λυπη της μπεμπεκας ἦταν τόσο μεγαλη για τὴν ἡλικια της, ὥστε ἀνησυχησε το σπιτι της. Και τώρα ἀκομα, ποὺ ἡ μεγαλη ἀδελφη--δεκατεσσαρων ετῶν—τῆς μιλουσε για κεινη ποὺ ἔφυγε, ἡ Λινα θυμοταν.

Ποσα πραμματα ἡ Ριρίτα, «ἡ μικούλα μαμα», ὅπως την ἔλεγε το κοριτσακι στὴν παιδιατικη γλῶσσα του, δεν κατορθωνε απο αυτὴ τη φυση την ὁξύμυαλη, ἀλλα πολυ ευαισθητη, ὅταν μελετουσε τόνομα τῆς πεθαμενης!

Εἶχε καταλαβει το ρολο της ἡ καλὴ Ριριτα καὶ προσπατουσε, ὅσο μποροῦσε ν' αναπληρωση κοντὰ στὸν πατερα της, ἐκεινη ποὺ αὐτὸς ἔκλαιγε· φαινόταν εὔχαριστη για να γλυκανη τον πονο του!

Ἀμέσως ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ἔννοιωσε τὸ δυσκολο ἐργο της, να φανη πραγματικὴ μητερα στὴ μικρούλα· ἀληθινὰ δυσκολο πρᾶγμα, γιατι ἦταν σοχνες οἱ τύχες ποὺ ἐπρεπε να διωχνη.

***

Ἕνα πρωΐ,—ἐκεινη τὴν ἡμέρα δυὸ φίλες της Ριτας θα ερχοντουσαν να παρουν το τσαΐ,— ἡ «μικουλα μαμα» ἄκουσε στο διαδρομο κλαματα δυνατὰ καὶ τρέξιμο.

Σκεφτηκε:

—Παλι κανένας θυμὸς τῆς Λίνας μου. Τι νὰ συνεβη;

Ἡ πορτα ἄνοιξε ζωηρὰ καὶ κατακόκκινη, σὰν κόκορας, με τα ματια γουρλωμενα, τὸ προσωπο φουντωμενο απὸ παιδικη λύσσα, φανηκε ἡ Λινα.

Ἦταν φανερὸ, πὼς η μπεμπεκα ἑτοιμαζόταν για κλάματα, ἀλλα μπροστὰ στο μελαγχολικὸ καὶ σοβαρο πρόσωπο τῆς αδελφῆς της σταθηκε φοβισμενη.

Μὲ συνειδηση ὄχι ἥσυχη, βεβαια, στεκόταν ὄρθη κοντὰ στο ντιβάνι, ὅπου ἡ αδελφή της ἦταν καθισμενη κι' ἐργαζοταν. Κάπου-κάπου κανένας λυγμος ανταραζε το στηθακι της.

Ἡ Ριτα μ' ἕνα βλέμμα καταλαβε πὼς εἶχε μπρός της ἕνα ἔνοχο.

Ἄνοιξε την αγκαλιὰ της:

—Λινα, Λινα, διαβαζω στὰ ματάκια σου, ἔκανες κάποια τρελλα. Δὲ με γελᾶνε ποτὲ αὐτὰ τὰ ματια! ἔλα, πές μου γρήγορα τί ἔγεινε;

Νικημένη ἀπὸ τόση καλοσύνη, ἡ μικρούλα ὥρμησε στὴν προστατευτικὴ ἀγκαλιά. Ὅταν ἔξαφνα ἔκφραση θυμοῦ φάνηκε στὸ πρόσωπάκι της.

—Ἄκοῦς. Ριρίτα, περπατοῦν στὸ κορριντόρ... ἐκείνη εἶναι.

—Ποιὰ ἐκείνη;

—Ἡ Μαμζὲλ· κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὴν ἰδῶ πιά, ποτέ, ποτέ· καλύτερα νὰ μὲ σκοτώσουν, νὰ μὲ κάνουν κομματάκια τόσα δά! Εἶναι κακιά!

Ἡ Ρίτα ἄκουσε. Ἡ φαντασία τῆς ἀδελφούλας της εἶχε δημιουργήσει τὰ βήματα, γιατὶ κανεὶς θόρυβος δὲν ἀκουγόταν στὸ διάδρομο.

Τὴν καθησύχασε:

—Ὄχι, μπεμπέκα μου, δὲν ἔρχεται ἡ Μαμζὲλ καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη γι' αὐτό, γιατὶ θὰ στενοχωριόμουν πολὺ ἂν σ' ἔβλεπε μὲ τέτοια θυμω"ένα μοῦτρα.

«Κακιὰ ἐκείνη. ἡ τόσο ὑπομονητικὴ καὶ ποὺ σ' ἀγαπᾶ τόσο! Γιὰ πέ μου. τί ἔγεινε; Ὅ.τι μοῦ πῆς, θὰ τὸ πιστέψω, γιατὶ ἂν ἡ Λίνα μου εἶναι πολὺ συχνὰ κακιά, δὲν λέγει ὅμως φέυματα.»

Σιγὰ-σιγὰ ἡ θύελλα ξεθύμαινε καὶ τὰ δάκρυα ξεραινόταν.

Μὲ μικρὸ δισταγμό, ἡ μικρούλα ἀπάντησε:

—Ἡ Μαμζὲλ μὲ κακομεταχειρίστηκε· μοῦ 'σφιξε τὰ χέρια καὶ μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν πόρτα!

—Ἡ Μαμζὲλ σὲ κακομεταχειρίστηκε;... Ἀδύνατο, Λίνα. Καὶ πῶς ἔγεινε αὐτὴ ἡ σκηνή;

—Δέ.... δὲν ἤθελα νὰ πάρω λάδι τῆς μουρούνας κι' ἔσπρωξα τὸ κουτάλι δυνατὰ καὶ εἶπα στὴ Μαμζὲλ πὼς εἶναι ἄσχημη.

—Καὶ τὸ λάδι ἔπεσε στὸ φόρεμα τῆς Μαμζέλ;

Ἡ Λίνα βάζει τὸ δάχτυλο στὸ στόμα καὶ χαμοκλίνει μὸ κεφάλι.

Ἡ Ριτα ἐξακολούθησε:

—Καὶ ἡ Μαμζέλ, ὅταν εἶδε πὼς εἶχε νὰ κάμη μὲ παιδὶ μανιασμένο καὶ σκληρό. σὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ σ'ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ διορθώση τὴ ζημιὰ ποὺ τῆς ἔκαμες, γιατὶ εἶναι μεγάλη ζημία γιὰ ἐκείνη μιὰ ρόμπα λαδωμένη! Ἀλήθεια;

Ἡ Λίνα σκέπτεται: «Πῶς τὰ μαντεύει ὅλα ἡ μικούλα μαμό... εἶναι τρομερὸ αὐτό!»

Ἀπὸ τὴ σύγχυσή της δὲν βγάζει μιλιὰ καὶ ἡ Ρίτα, σφίγγοντός την πιὸ σφιγκτὰ στὴν ἀγκαλιά, τὴ φέρνει σὲ μετάνοια:

— Λίνα μου, κοϊτένη μου γατίτσα, εἶναι πολὺ κακὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανες καὶ ἡ μαμά μας, ἐκεῖ πάνω, θὰ λυπήθηκε. Δὲν ἐφέρθηκες καλὰ καὶ πρόσβαλες μὲ τὰ λόγια σου μιὰ γυναῖκα δυστυχισμένη, Ἡ καλοσύνη, ἔλεγε ἡ μαμά, εἶναι τὸ καλύτερο πρᾶμα. Ὅταν ἔβριζες τὴν κυρία Μαμζέλ, ποὺ σὲ περιποιεῖται τόσο, ὅταν μὲ μιὰ σου κίνηση ἀσυγγώρητη τῆς γάλασες τὸ φόρεμα. ἐλησμόνησες, θέλω νὰ πιστέψω, ὅτι ἡ γουβερνάντα σου ἡ φτωχὴ ἔχει ἐκεῖ κάτω στὸ χωριὸ μιὰ γύρα μητέρα μὲ πέντε παιδάκια, ποὺ ζοῦν μὲ ὅσα τοὺς στέλνει αὐτὴ ἡ μεγάλη της κόρη.

«Ναί, πέντε μικρούλια, τόσο φτωχό, ποὺ δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ καραμέλα, παιχνιδάκι!

—Ὤ!

— Ξέρουν ὅμως τί θὰ πῆ κρύος χειμῶνας καὶ πεῖνα.

Ἡ Λίνα ἔκλαιγε τώρα μὲ δάκρυα θερμά, ἀληθινὰ δάκρυα μετανοίας καὶ φώναζε:

— Θεούλη μου! Δὲν φαντάστηκα πὼς ἔκανα τόσο κακό! Καϊμένη Μαμζέλ, θὰ πάω γρήγορα νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη.

— Νὰ πᾶς βέβαια, ἀλλὰ σοῦ χρειάζεται καὶ μιὰ τιμωρία. Θὰ μείνης στὴν κάμαρά σου ὅλο τὰπόγευμα καὶ δὲ θὰ καθήσης στὸ τσάϊ.

Νέα δάκρυα κύλησαν στις βλεφαρίδες. ἀλλὰ ἔξαφνα ἡ Λίνα, ἔχοντας μέσα της φυσικὸ τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης, εἶπε ἀποφασιστικά:

— Λοιπόν, ἀφοῦ τὴν ἀξίζω τὴν τιμωρία, θὰ πάω νὰ κλέψω σε μιὰ γωνία μὲ τὴ Γκρατσιέλλα καὶ τὴ Μινέτα.

Ἡ Γκρατσιέλλα ἦταν ἡ εὐνοουμένη κούκλα, ποὺ σὲ περασμένες μέρες ἄξιζε τόνομά της.

Ἡ Λίνα ἐξακολούθησε:

— Ἀλλὰ τί θὰ γίνη τὸ φόρεμα τῆς Μαμζέλ; Πῶς νὰ κάνω; Ἀ.Ρίτα, μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα! Ξέρεις τὸ χρυσό μου βραχιολάκι. ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπῶ τόσο; Θὰ τῆς τὸ δώσω καὶ θὰ τὸ πουλήση.

«Πές μου, πές μου, θὰ μπορέση μὲ τὰ λεπτὰ αὐτὰ νὰ ἀγοράση καινούργιο φόρεμα; θὰ μείνη εὐχαριστημένη;... Καὶ ἡ μαμά;

Ἡ Ρίτα δάκρυσε ἀπὸ συγκίνηση. Αὐτὸ τὸ βραγιολάκι ἡ Λίνα τἀγαποῦσε σὰν ζωντανὸ πρᾶγμα, συεδόν' γιὰ νὰ τὸ δώση, θὰ τῆς ἦταν μεγάλη θυσία.

Φίλησε τὴ μικρούλα καὶ τῆς εἶπε:

— Ναί. γρυσό μου, ἡ σκέψη σου εἶναι καλή, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη. Αὐτὸ τὸ βραγιόλι εἶναι δῶρο τῆς μητέρας μας καὶ πρέπει νὰ τὸ φυλάξης. Ἔννοια σου, ἐγὼ θὰ ἀποζημιώσω τὴ Μαμζέλ, ἀλλ' ἀφοῦ θέλεις νὰ τιμωρηθῆς γιὰ τὸ σφάλμα σου, νὰ τί θὰ κάνης: Πρόκειται νὰ εὐχαριστήσης τὸν μπαμπά.

Ἡ μικρούλα κτύπησε τὰ χέρια.

— Πῶς; γιὰ τὸν μπαμπὰ καὶ στὴ φωτιὰ πέφτω.

Ἡ Ρίτα χαμογέλασε.

— Δὲ σοῦ ζητοῦν καὶ τόσο! Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, θὰ σὲ στενοχωρήση λιγάκι...

Ἡ μικούλα μαμὰ σηκώθηκε, πῆγε στὴ βιβλιοθήκη καὶ πῆρε ἕνα ὡραῖο βιβλίο «γρυσὸ» κατὰ τὴν ἔκφραση τῆς Λίνας. Αὐτὸ ἦταν ἀλφαβητάρι καὶ εἶχε ἀγορασθῆ γιὰ τὴ μπεμπέκα μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι οἱ ὡραῖες εἰκόνες θὰ τῆς ἔδιναν ὄρεξη νὰ διοβάση τὰ γράμματα.

Ἡ Λίνα φάνηκε πραγματικῶς ἐπιμελής· ἀλλ' ἐνῶ εἶχε μάθει ὅλα τὰ ψηφία σχεδόν, ἔμενε ἀπαθὴς στὰ τρία τελευταία, πρὸς μεγάλη ἀπελπισία τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Μαμζὲλ ἔχανε τοῦ κάκου τοὺς κόπους της.

Ἡ Ρίτα, πέρνοντας τὴ δουλειά της πάλι, ἔβαλε τὸ βιβλίο στὰ γόνατά της.

— Νά, τῆς εἶπε, πῶς θὰ μπορέσης νὰ συγνωρηθῆς.

«Ὁ μπαμπὰς γυρίζει ἀπὸ τὸ ταξείδι ἀπόψε καὶ πρέπει νὰ τοῦ κάνωμε μία σουρπρίζ.

«Ὅταν ἔφυγε, τοῦ ὑπεσχέθηκα ὅτι στὸ γυρισμό του θὰ ἤξερες ὅλα τὰ γράμματα καὶ φάνηκε νὰ μὴ τὸ πιστεύη. Πόσο θὰ λυπηθῆ, ἅμα δῆ πὼς δὲν γελάστηκε καὶ πὼς τὸ παιδάκι του ἦταν ὀκνηρό. Ἀφοῦ ζητήσης συγγώρηση ἀπὸ τὴ Μαμζέλ, θὰ πᾶς στὸ δωμάτιό σου νὰ διαβάσης.

— Πάω, πάω ἀμέσως.

— Καὶ ἐπειδὴ φαίνεσαι πρόθυμη, θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ καθήσης στὸ τσάϊ, ἂν μοῦ πῆς καλὰ τὰ μαθήματά σου.

— Μὰ ξέρεις, εἶναι τρία, θὰ μπορέσω νὰ τὰ μάθω ὅλα;

— Ὅ,τι θέλει κανείς, τὸ κάνει.

— Λοιπόν, θὰ προσπαθήσω.

Ἀποφασιστικὰ ἡ Λίνα βγῆκε μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι.

Σταμάτησε νὰ ζητήση παρντὸν ἀπὸ τὴν Μαμζέλ, ἡ ὁποία, πολὺ ἐπιεικής, τὴ συγχώρησε, τὴ φίλησε, ὑποσχέθηκε νὰ τὴν βοηθήση ἂν ἔβρισκε πολλὲς δυσκολίες, κι' ὕστερα πῆγε στὸ δωμάτιό της.

Τῆς Λίνας τῆς ἄρεσαν τὰ χαμηλὰ μέρη· ἔβαλε λοιπὸν στὸν τάπητα τὸ βιβλίο κι' ἑτοιμαζόταν νὰ ἀρχίση τὴν ἐργασία της, ὅταν θυμήθηκε νὰ ὡρελήση τὴν «κόρη της» μὲ τὸ καλό της παράδειγμα.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

A. DE GERIOLLES Μετάφρ. Μ.

ΡΗΤΑ

18.

Τύχη μόνο ὁποιος ζητεῖ
Καὶ σ'αὐτὴ τὸ πᾶν στηρίζει
Μὰ δουλειὰ καμμιὰ δὲν κάνει,
Πάντα του ἀεροβατεῖ,
Πύργους εἰς τὸν ἄμμο χτίζει
Καὶ καιρό-διαμάντι χάνει.

19.

Ὅ,τι δὲ θέλεις νὰ σοῦ κάνουνε
Καὶ σὺ στοὺς ἄλλους μὴν τὸ κάνης.
Κι' ὅσους ἀκόμα σὲ πικράνουνε
Προσπάθησε νὰ τοὺς γλυκάνης.

Chef

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΦΟΡΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΡΧΟΥΝ στὸν κύκλομας καὶ μεγάλα παιδιά. Ἴσως μάλιστα εἶναι καὶ τὰ περισσότερα. Ἂν θέλετε ἀκόμα, ὅλα τὰ παιδιὰ σήμερα εἶναι μεγάλα. Γιατὶ πάει κεῖνος ὁ καιρὸς ποὺ τὰ μωρὰ γεννιόνταν μὲ κλεισιὰ μάτια σὰν τὰ κουτάβια. Βαδίζουμε μὲ γοργὸ βῆμα πρὸς τὴν ἐποχὴ ποὺ προβλέπει ὁ Βερνάρδος Σῶ, ὁ μεγάλος Ἄγγλος δραματικός, — κάποτε σᾶς μίλησα καὶ γι' αὐτόν, — ὅταν τὰ παιδιὰ θὰ γεννιοῦνται... δεκαπέντε χρονῶν ἔφηβοι. Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὰ μεγάλα παιδιὰ τῆς ἐποχῆς μας καὶ τοῦ κύκλου μας. Διαβάζουν τὴ Διάπλαση μ' εὐχαρίστηση, γιατὶ πάντα εἶναι παιδιά. Ρίχνουν ὅμως τὴ ματιά τους καὶ στὶς ἐφημερίδες τοῦ μπαμπᾶ, τῆς μαμμᾶς, σὰ μεγάλα παιδιὰ ποὺ εἶναι. Κι' ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, — αὐτὸ τὸ ξέρω καλά, — διαβάζουν πρὸ πάντων τὰ «φιλολογικά». Δὲν τὰ ἐνδιαφέρει τόσο ἡ πολιτική, οὔτε καταλαβαίνουν ἀπὸ οἰκονομολογία. Ἕνα χρονογράφημα ὅμως, ἕνα ποίημα, ἕνα διήγημα, τὰ γουστάρουν. Καὶ θέλετε τώρα νἀνοίξω μιὰ παρένθεση, νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο; Προτιμῶ νὰ ρίχνουν τὴ ματιά τους σὲ μιὰ καλή, σοβαρὴ ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ νὰ πιάνουν στὰ χέρια τους ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ λαϊκὰ περιοδικὰ μὲ τὶς χρωματιστὲς εἰκόνες. Γιατὶ ἡ φιλολογικὴ ὕλη τῶν καλῶν ἐφημερίδων καὶ πιὸ ἐκλεκτὴ εἶναι καὶ πιὸ σεμνή. Δὲν μπαίνουν εὔκολα στὶς ἐφημερίδες οἱ ἀνηθικότητες ποὺ ἀπαντᾶ κανεὶς στὰ περιοδικὰ ἐκεῖνα. Πάντα βέβαια βλάπτεται ἕνα παιδί, ὅταν διαβάζῃ πράγματα ποὺ δὲν εἶναι γραμμένα γιὰ τὴν ἡλικία του. Ἀλλὰ τουλάχιστο βλάπτεται λιγότερο μὲ τὴ σεμνὴ καὶ καλογραμμένη ὕλη τῶν ἐφημερίδων, παρὰ μὲ τὴν ἀσεμνη καὶ τὴν κακογραμμένη τῶν λαϊκῶν περιοδικῶν. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ.

Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς τὰ μεγάλα παιδιὰ ρίχνουν τὴ ματιά τους καὶ στὶς ἐφημερίδες. Καὶ βέβαια, αὐτὸ τὸν καιρό, πολλὰ θὰ εἶδαν ἐκεῖ-μέσα γιὰ τὴ Λογοτεχνία μας, — χρονογραφήματα, συνεντεύξεις μὲ λογοτέχνες, καυγάδες μεταξὺ «παλιῶν» καὶ «νέων», προσωπικὲς ἐπιθέσεις, ἀπαντήσεις καὶ πάλι λέοντας. Ἔγεινε μιὰ ζωηρὴ «κίνηση», ἐν' ἀνακάτωμα τῶν νερῶν, μιὰ τρικυμία. Καὶ καθένας πιὰ εἶπε τὸ μακρύ του καὶ τὸ κοντό του. Ἔ, λοιπόν, πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἰπώθηκαν, δηλαδὴ ποὺ γράφτηκαν αὐτὸ τὸν καιρὸ στὶς ἐφημερίδες, ἦταν παράλογα, ἀνόητα καὶ βλάσφημα. Κι' ἐπειδὴ φοβᾶμαι πὼς κοὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ μπορεῖ νἄπεσαν στὰ μάτια σαςκαὶ νὰ σᾶς ἔκαναν νἀπορήσετε, νὰ θυμώσετε ἢ καὶ νὰ γελασθῆτε, ἔκρινα καλὸ νὰ σᾶς μιλήσω σήμερα καὶ νὰ σᾶς συστήσω νὰ μὴν πιστεύετε, νὰ μὴν παίρνετε τοῖς μετρητοῖς, ὅ, τι βλέπετε τυπωμένο. Στὸν καιρό μας, καθένας μπορεῖ νὰ γράφῃ καὶ νὰ τυπώνῃ τὴ γνώμη του μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Ἀλλὰ καθένας δὲν μπορεῖ νἄχῃ γνώμ.. Προσοχὴ λοιπόν. Μὴ λογαριάζετε ὅ, τι βλέπετε τυπωμένο, ἂν τουλάχιστο δὲν ἔχῃ ἀποκάτω ἕνα γνωστὸ ὄνομα, μιὰ σεβαστὴ ὑπογραφή. Προπάντων ὅταν εἶναι κάτι ἐπικριτικό, κάτι ὑβριστικὸ γιὰ τὴ Λογοτεχνία μας γενικὰ ἢ γιὰ ἕνα λογοτέχνη. Νὰ 'εἶστε τότε διστακτικοί, νὰ ἐξετάζετε τι συμβαίνει...

Θὰ σᾶς φέρω μερικὰ παραδείγματα. Ἕνας νέος ποιητής, ποὺ δὲν τὸν πολυγνωρίζετε, — γιατὶ δὲν εἶναι ἀλλὰ καὶ τόσο γνωστός, — εἶπε σὲ μιὰ συνέντευξή του πὼς ὁ Σολωμὸς δὲν εἶναι σπουδαῖος ποιητής, πὼς ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος εἶναι «κακοῦ γούστου ποίημα», πὼς τἄλλα του εἶναι γλυκανάλατα, πὼς ἡ γλῶσσα του δὲν ἀξίζει τίποτα καὶ καθεξῆς. Ἀλλὰ σεῖς, κι' ἀπ' τὸ σχολειό σας ἀκόμα, ξέρετε πὼς ὁ Σολωνὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Νέας Ἑλλάδος, πὼς ὁ Ὕμνος στὴν Ἐλευθερία εἶνε ἐν' ἀριστούργημα, πὼς ἀνώτερα κι' ἀπὸ τὸν Ὕμνο εἶναι ἄλλα ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ καὶ πὼς αὐτὸς ἔπλασε τὴ λογοτεχνική μας γλῶσσα καὶ θεωρεῖται γενάρχης τῆς λογοτεγνίας μας ὅπως ὁ Ντάντες τῆς Ἰταλίας. Πῶς βγαίνει σήμερα ἕνας νέος σχεδὸν ἄγνωστος καὶ μιλεῖ μὲ τόση ἀσέβεια γιὰ τέτοιο Γίγαντα; Μὴν ἔχῃ δίκιο; μὴν ξέρῃ αὐτὸς καλύτερο ἀπ' ὅλους;

Κάθε ἄλλο! Ἀλλὰ μιλεῖ ἔτσ' πρῶτο γιὰ νὰ κάμῃ θόρυβο, γιὰ νἀκουστῇ καὶ δεύτερο γιατὶ μπορεῖ νἄχῃ ἄλλες ἰδέες γιὰ τὴν ποίηση, ἀπὸ κεῖνες ποὺ εἶχε ὁ Σολωμός. Γιαὐτὸ προπάντων ἡ γνώμη του δὲν μπορεῖ νἄχῃ γιὰ μᾶς καμμιὰ ἀξία. Γιατὶ ξέρουμε πὼς ὅσοι ἀνήκουν σὲ μιὰ Σχολὴ δὲν κρίνουν ὁλκια ἐκείνους ποὺ ἀνήκουν σὲ μιὰν ἄλλη. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πὼς ὅλοι δὲν θέλουν νὰ κάνουν θόρυβο καὶ δὲν ἐκφράζονται μὲ τόση ἀσέβεια γιὰ κεῖνους ποὺ ὁλόκληρο Ἔθνος θεωρεῖ μεγάλους, σὰν τὸν Σολωμό!

Ἔτσι, σ' ἄλλη ἐφημερίδα, φάνηκε προχθὲς ἕνα ἄρθρο, μὲ τὴν ὑπογραφὴ μιᾶς ἄγνωστης σχεδὸν κυρίας, ποὺ ἔλεγε πὼς ὁλάκερη ἡ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία δὲν ἀξίζει τίποτα, μὰ τίποτα, καὶ πὼς ἂν τὴν πετούσαμε στὴ θάλασσα, δὲν θἄχανε τίποτα ὁ ἑλληνικὸς λαός. — Ἀκοῦτε σεῖς; Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν θἄχανε τίποτα, ἂν πετούσαμε στὴ θάλασσα Κοραῆ, Σολωμό, Βαλαωρίτη, Τυπάλδο, Μαρκορᾶ, Λασκαράτο, Παπαδιαμάντη, Ροΐδη, Παλαμᾶ, Δροσίνη, καί, καί, καί... Τί ἔπαθε λοιπὸν ἡ καλὴ αὐτὴ κυρία; Τρελάθηκε; — Καθόλου! εἶπε τὴ γνώμη της σύμφωνα μὲ τίς... σοσιαλιστικὲς ἰδέες. Γιατὶ εἶναι σοσιαλίστρια. Κι' ἐπειδὴ ἡ Λογοτεχνία μας εἶναι ἀκόμη «ἀστυκή», κατὰ τὴν ἰδέα τῆς ἐπομένως ἄχρηστη στὸ λαό, ἀφοῦ τοῦ μιλεῖ γιὰ πατρίδα, θρησκεία, οἰκογένεια, τὴν καταδίκασε ὅλη σὲ πνίξιμο.

Καταλάβατε τώρα; Εἴδατε γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ποιΐρνετε τοῖς μετρητοῖς κάθε τί ποὺ διαβάζετε στὶς ἐφημερίδες, ἀλλὰ νἄστε διστακτικοί, νὰ ρωτᾶτε, νὰ ἐξετάζετε, νὰ μαθαίνετε τί συμβαίνει;... Καὶ προπάντων νὰ μὴ θυμώνετε ὅταν βλέπετε τόσο ἀντίθετες γνῶμες γιὰ πρόσωπα καὶ ἔργα ποὺ τὰ σέβεσθε, τὰ θαυμάζετε, τἀγαπᾶτε Ἀφῆστε τους κι' αὐτοὺς νὰ λένε τὴ γνώμη τους. Εἶναι τόσες γνῶμες στὸν κόσμο! Καὶ δὲν πληρώνουν φόρο...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU*]*

Κ'. (Συνέχεια)

«Τὸ μεγάλο ὀνομάζεται Πετράκης, τὸ δεύτερο Νίτος καὶ τὸ τρίτο τὸ μικρότερο εἶναι ὁ Στέφανος. Νὰ ἰδῆτε τί ὄμορφα ποὺ εἶναι καὶ τὰ τρία! . Μιὰ χαρὰ εἶναι τὰ παιδάκια μου!

Ὁ παπὰς τοῦ χωριοῦ οὔτε Μέγας Βασίλειος ἦταν βέβκια οὔτε Χρυσόστομος· ἀλλὰ τὰ δάκρυα ποὺ ἔτρεχαν στὰ ζαρωμένα του μάγουλα ἦταν πιὸ εὔγλωττα ἀπὸ κάθε λόγο ρητορικό.

— Κυρία, εἶπε στὴν ἄμοιρη μητέρα· εἶμαι ἡλικιωμένος, εἶμαι γέρος πολύ, εἶδα στὴ ζωή μου πολλὲς δυστυχίες καὶ συμφορές· ἀλλὰ σὰν τὴ δική σας, τὸ ὁμολογῶ, δὲν εἶδα, δὲν ἀπάντησα ποτέ... Ὤ, ναί, εἶστε πολὺ ἀξιολύπητη, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ σᾶς βοηθήσουν. Στηριχθῆτε λοιπὸν στὸ χέρι ποὺ σᾶς ἐκτόπησε κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ... Ὁ Θεὸς δὲν σᾶς τιμωρεῖ, ἀλλὰ σᾶς δοκιμάζει. Μὴ λησιονῆτε ὅμως ὅτι ἔχετε κι' ἄλλα καθήκοντα ἐδῶ-κάτω. Θυμηθῆτε ὅτι εἶστε σύζυγος χριστιανή· ὁ σύζυγός σας δὲν εἶναι λιγότερο ἀπὸ σᾶς ἀξιολύπητος καὶ σήμερα ἴσα-ἴσα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας καὶ τὴν παρηγοριά σας.

— Ἀληθεια, Αἰδεσιμώτατε, αὐτὸ τὸ παιδί ἢ αν ἡ ζωή του! ὁ Γεῶργος δὲν πρέπει νὰ ἔρθῃ ἐ ῶ. Πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσουμε... Θ τοῦ γράφω γιὰ νὰ τὸν προδιαθέσω... Ἀλλὰ τί νὰ τοῦ πῶ. Θέ μου; τί νὰ τοῦ πῶ!.. Ἀχ, βοηθῆστε με! Δὲν ἔχω πιὰ μυαλὸ στὸ κεφάλι μου! Εἶναι τρελλη!...

Κι' ἔφυγε, γιὰ νὰ βρῇ νὰ γράφῃ. Ἀλλὰ καθὼς ἐσκάλιζε τὰ διάφορα χαρτιά, βρῆκε ἀπάνω στὸ τραπέζι ἕνα γράμμα κλειστό, ποὺ εἶχε ἔλθει μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ἀπὸ χθές, ἀλλὰ ξεχάστηκε μέσα στὴν παραζάλη.

Ἔσχισε ἀμέσως τὸ φάκελλο κι' ἐδιόβασε:

«14 Σεπτεμβρίου

«Δὲν ἀντέχω πιά. Καλὰ μοῦ ἔγραφες ὅτι οἱ ἐμπορικὲς ὑποθέσεις δὲν εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ κοιτάζῃ ὁ ἄνθρωπος. Τἀφίνω λοιπὸν ὅλα σὰν ἔχουλα καὶ πειῶ στὴν ἀγκαλιά σας. Σεῖς εἶσθε ὁ μόνος μου θησαυρὸς ἐπὶ τῆς γῆς, σεῖς εἶσθε τὸ πᾶν κι' ὅλα τἄλλα μηδέν. Ἀπόψε ἀναχωρῶ μὲ τὸν σιδηρόδρομο καὶ μεθαύριο, ὤ, τί χαρά! μεθαύριο θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος σύζυγος, ὁ εὐτυχέστερος πατέρας, ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ χαρά μου εἶναι ἀπερίγραπτη.

«Χαίρετε λοιπὸν καὶ καλὴν ἀντάμωση.

«*Γεῶργος*»

— Ἀκούσατε, Αἰδεσιμώτατε, τί γράφει; Ἔρχεται! Καὶ πῶς θὰ τὸν ἰδῶ ἐγώ;... Πάρτε με ἀπὸ ἐδῶ, κρύφτε με πουθενά, γιατὶ σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶναι στὸ Πουλίγγο... Καὶ τί νὰ τοῦ πῶ ὅταν θὰ μὲ ρωτήσῃ γιὰ τὸ παιδί του; Νὰ τοῦ πῶ πὼς δὲν ἔχει πιὰ παιδί; πὼς πνίγηκε ὁ Στέφανός του ἀπὸ ἀμέλεια δική μου, γιατὶ χρωστοῦσα νὰ τὸν προσέχω, νὰ μὴν τὸν ἀρίνω ἀπὸ κοντά μου μιὰ στιγμή;... Ἀχ, τί νὰ κάμω;... Ἐλάτε νὰ φύγουμε. Ἤ, καλύτερα, μείνετε καὶ σεῖς μαζί μου, σᾶς παρακαλῶ, λυπηθῆτε με! Ἐγὼ τώρα θὰ πάω νὰ κρυφτῶ. Ὅταν ἔρθῃ, πῆτε του πὼς ζῶ· κι' ἂν μὲ φωνάξῃ, τότε ἔρχομαι ἀμέσως. Εἴσθε καλός, ἅγιέ μου δέσποτα, καὶ ξέρετε πὼς νὰ μιλῆτε στοὺς δυστυχεῖς. Πῆτε του πὼς ἐγὼ ζῶ καὶ πὼς θὰ προσπαθήσω νὰ ὁποφέρω τὴ ζωή. Θὰ ζήσουμε στὸ ἑξῆς ἐγὼ γιὰ κεῖνον κι' ἐκεῖνος γιὰ μένα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ βροῦμε μιὰ μέρα, στὴν ἄλλη ζωή, ἐκεῖ-πάνω, τὰ φίλτατε ποὺ χάσαμε δῶ-κάτω!

Ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ βγῇ, ἀκούστηκε ἀπέξω κρότος τροχῶν. Ἦταν τὸ ἀγωστό μας λεωφορεῖο.

Προσπάθησε ἡ ἄμοιρη νὰ κουνηθῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, σὰ νἄταν καρφωμένα τὰ πόδια της στὸ πάτωμα.

Τὸ λεωφορεῖο σταμάτησε.

Βήματα ἀκούστηκαν σὲ λίγο στὴ σκάλα.

Ὁ ἐφημέριος σηκώθηκε καὶ κοίταξε πρὸς τὴν πόρτα.

Καὶ νά, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ὁ Γεῶργος φαιδρός, γελαστός, χαρούμενος.

Δὲν εἶχε μάθει τίποτα. Ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο ὥς τὸ σπίτι, δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τὸν σταματήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ..

— Φυγε! φύγε! τοῦ φώναξε μόλις τὸν εἶδε ἡ τρελὴ μητέρα.

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὅλη καὶ ξέσπασε σὲ δυνατοὺς λυγμούς.

— Θόρυβος, κύριε!... εἶπε ὁ ἐφημέριος. Ὁ Θεὸς ἄλλη μιὰ φορὰ σᾶς δοκιμάζει,.. Θόρυβος, καὶ γιὰ σᾶς τὸν ἴδιο, καὶ γιὰ τὴν δυστυχισμένη αὐτή..

Ὁ πατέρας, ἀκίνητος στὸ κατώφλι, ἔγεινε χλωμὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη του ταραχή. Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ μιλήσῃ. Ἄξαφνα ὅμως φώναξε σπαρακτικά:

— Στέφανε!... Στέφανε!!

Κι' ὥρμησε στὸ κρεββατάκι τοῦ γιοῦ του.

— Στέφανε! φώναξε καὶ τρίτη φορά.

Καὶ τράβηξε τὴν κουνουπιέρα μὲ ὁρμή.

Ἀπάνω στὴν κουβέρτα, βλέπει ἕνα ὄγκο τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα σάλι. Καὶ στὴν τρίτη φωνὴ «Στέφανε!» τὴν πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλες, ὁ ὄγκος αὐτὸς κουνιέται, ξετυλίγεται κι' ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποὺ ἦταν μέσα στὸ σάλι, σηκώνεται, πηδᾶ στὸ λαιμὸ τοῦ Γεώργου καὶ φωνάζει:

— Καλημέρα, παπάκη!

Ἡ κυρία Εἰρήνη κι' ὁ γέρο-παπάς, κι' θὼς ἄκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ Στέφανου, ὥρμησαν στὸ κρεββατάκι, νομίζοντες πὼς βλέπουν ὄνειρο!.. Ὁ εὐτυχισμένος πατέρας ἐκάθησε, γιατὶ δὲν δυνάμη πιὰ νὰ στέκεται ὄρθιος!.. Κρατοῦσε τώρα στὰ γόνατά του τὸ γιό του καὶ τὸν ἔβλεπε καὶ δὲν τὸν ἐχόρταινε.

Ἡ μητέρα δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν. Δὲν ἐπίστευε τα μάτια της. Ἐνόμιζε ἀκόμα πὼς ὀνειρεύεται.

Μακάριοι γονεῖς!

ΚΑ'.

Οἱ μικροὶ προσκυνητές.

Ἄ, τί ἡμέρα ποὺ ἦταν ἡ ἡμέρα ἐκείνη! Πόσα ἐπεισόδια, πόσες συγκινήσεις!

Σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκε ἡ εἴδηση πὼς ὁ Στέφανος βρέθηκε στὸ κρεββάτι του ζωντανός. Πῶς βρέθηκε ὅμως; Οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Θυμόταν μόνο πὼς τὸν ἐσάρωσε τὸ κῦμα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου τῶν Γλαρων, καὶ τιποτ' ἄλλο..

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ φώναζαν πὼς ἔγεινε θαῦμα, πὼς Ἄγγελος Κυρίου ἔσωσε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὄφερε στὸ κρεββάτι του.

Μὲ μεγάλη χαρὰ μαζεύτηκαν ὅλοι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Εἰρήνης καὶ τὸ πολιόρκησαν. Ἤθελαν καὶ καλὰ νὰ ἴδουν τὸ Στέφανο. Ἡ κυρία Εἰρήνη ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ βγῇ στὸ παράθυρο. Δὲν περιγράφεται ἡ χαρὰ κι' ἡ ἀγαλλίαση τῶν χωρικῶν.

Ἕνας μόνο δὲν τὴν συμμεριζόναν καθόλου, οὔτε κἀν φαινόταν νὰ τὴν καταλαβαίνει: ὁ Πιπᾶς ὁ κωφάλαλος. Μέ' στὴ γενικὴ χαρά, αὐτὸς μόνο, εἰκόνα ἀναισθησίας, καθόταν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τῆς κυρίας Εἰρήνης κι' ἔτρωγε ἤσυχα ἤσυχα ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ μὲ κρομμύδι.

Ἀφοῦ πέρασε ὅμως ἡ πρώτη συγκίνηση, ἡ κυρία Εἰρήνη ἐγνώρισε τὸ σάλι ποὺ ἦταν τυλιγμένος ὁ Στέφανος: Ἦταν ἐκεῖνο τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε ἀφήσει στὰ χέρια τοῦ Πιπιᾶ... Τί παράξενο νὰ εἶχε κι' ὁ Πιπᾶς τὸ δάχτυλό του στὴ νεκρανάσταση αὐτὴ τοῦ γιοῦ της:...

Ὁ Πιπιᾶς... γιατὶ ὄχι;

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

«— Παιδί μου!.. μάτια μου!..» (Σελ. 237, στ. γ'.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΟΙΑΖΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ...

(Ἀριθ. Ἐγκρ. 63.)

Μοιάζει ἡ ψυχή μου μιὰ παληὰν ἀγροτικὴ καμπάνα
ὁποῦ ἄλλοτε ἀνάδινε μεθυστικοὺς σκοπούς,
κι' ἔσκόρπαγε γλυκύτερα τραγούδια ἀπὸ τὸν Πάνα
ποὺ ἀντιλαλοῦσαν κι' ἔσβυναν στοὺς ἤρημους γιαλούς.

Τότε ἡ καμπάνα ἐξέχυνε στὸν ἀνθισμένο κῆπο
μιᾶς γαρωπῆς ἐπισκοπῆς τοὺς ἤχους τοὺς ἁβρούς,
ποὺ ἐκύλαγαν γλυκύτατοι ὡς τὸν στερνὸ τὸν χτύπο
καὶ χωρικοὺς καλοσσανε γιὰ τοὺς ἐσπερινούς.

Τὴν κάθε αὐγὴ καλοῦσανε στὸν ὄρθρο γιὰ νὰ πᾶνε
τοὺς γέροντες, τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς περαστικούς·
καὶ στὰ θλιμμένα δειλινὰ τοὺς λόγγους ν' ἄντη' ἄνε
ἀπ' τῆς καμπάνας ἄκουγες τοὺς ἤχους τοὺς γλυκούς.

Τώρα ἡ καμπάνα ἐρράγισε ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρονια
κι' ἐπάλιωσε ἡ ἐπισκοπή, καὶ πιὰ δὲν ἔχει ἀνθοὺς, στὸν χαλασμένο κῆπο μου δὲν τραγουδοῦν τ' ἀηδόνια, κι' οἱ λόγγοι δὲν ἠχοῦνε πιὰ ἀπὸ γλυκοὺς σκοπούς.

Κύκνος

Μερικὰ σκοστὰ γέλια, ἄλλα τόσα γυρίσματα κεφαλιῶν ποὸς αὐτὸ καὶ τέλος ἕνα τράβηγμα τοῦ μανικιοῦ του ἀπ' τὸν πατέρα του, τὸ ξύπνισαν ἀπ' τὴν ἀγαπημένη του αὐτὴ δουλειά. Ὀρθώθηκε, κοκκίνισε λιγάκι, κατέβασε τὸ κεφαλάκι του καὶ στάθηκε πιὰ ἥσυχο.

Ἀγριολούλουδο

ΠΟΡΤΑΙΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ

(Ἀριθ. Ἐγκρ. 56)

Μιὰ Κυριακή, ἕνα παιδάκι τεσσάρων-πεντε χρονῶν, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὸν πατέρα του, μπῆκε περιφάνια στὴν ἐκκλησία.

Περήφανα, ναί, καὶ πολὺ μάλιστα. Μια γιατί;

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ποὺ τὸ ξαναεῖδε ἐκεῖ, δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ ὕψος. Ἀπ' οὐσιάστα, φοροῦσε καινούργια παπουτσάκια Το γνωστὸ τρίτς-τρίτς ποὺ ἔκαναν καὶ οἱ συχνὲς χαρούμενες ματιὲς ποὺ τοὺς ἔριχνε, τ' βεβαίωναν καὶ μὲ τὸ παραπάνω

Ὅμορφο, ζηλευτὸ παιδάκι. Ἡ εὐτυχία του ἦταν πολύ, πολὺ μεγάλη Κοιμαρωτό, κιμισρωτό, κοίταζε γύρω ποτε τὸν κόσμο καὶ πότ· τὰ καινούργια λουστρινάκια του. Γιατὶ εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ὅλος ὁ κόσμος μόνο αὐτὰ κοίταζε καὶ μόνο αὐτὰ κοιμαρωνε

Ἀφ' οὗ σταθηκε λίγη ὥρα ἀκίνητο, μιὰ χαρωπὴ ἰδέα φώτισε τὸ προσωπάκι του. Βγάζει σιγὰ σιγὰ ἕνα φρεσκοσιδερωμένο μανηλάκι, ποὺ εἶχε στὴ τσεπούλα τοῦ μικροῦ του σακκακιοῦ, σηκώνει τὸ ποδαράκι του καὶ ἀρχίζει προσεκτικά, προσεκτικὰ νὰ σκουπίζη τὰ παπουτσάκια του. . ἀπὸ κάτω !

Εἶχαν, βλέπετε, λερωθῆ στὸ δρόμο, ποὺ ἔκανε ἀπ' τὸ σπίτι ἕως τὴν ἐκκλησία.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(Ἀριθ. Ἐγκρ. 47)

Τὸ κάθε πρωινὸ. ποὺ κατεβαίνω στὸν κῆπο, γιὰ νὰ πάρω τὴ δροσιά,
μπρὸς στὰ λουλούδια πάντα λίγο μένω,
κοιτάζοντας στὰ μέσα τους βαθιά.

Καὶ βλέπω τότε, ἀπαλοκαθισμένο
στὴ χνούδινη τοῦ λουλουδιοῦ καρδιά,
δροσούλας διαμαντάκι σταλαγμένο...
—Ὦ ! πῶς γλυκοθαμπώνεσι ἡ θωριά !..

...Σκέψη γεννιέται μεσ' στὸ νοῦ μου : Ἡ φύση
—σὰν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη — ἔγι χαρίσει
διαμάντια σ' ἕν' ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα τῆς
στολίδια, ὁμορφιές, καυχήματά τῆς :
Εἶναι ἡ μανούλα, λές, ποὺ ἔγνει ἀγαπήσει
περσότερο τὰ πιὸ καλὰ παιδιά τῆς...

Ἰωνικὸς Οὐρανὸς

ΟΝΕΙΡΟ

(Ἀριθ. Ἐγκρ. 55)

Ὁ ὕπνος εἶναι ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μας, ἡ λήθη τοῦ πόνου μας καὶ ὁ μόνος παρήγορος στὶς δυστυχίες μας.

Πολλὲς φορὲς, ὅταν ἤμαστε κουρασμένοι, αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ κοιμηθοῦμε κι' ἐκεῖ νὰ παραδοθοῦμε σὲ γλυκὰ μὰ καὶ ψεύτικα ὄνειρα. Ἔτσι κι' ἐγὼ ἀπόψε, κουρασμένος ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀσχολίες τῆς ἡμέρας. ἔννοιωσα αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου κι' ἀφ' οὗ νδύθηκα, ξάπλωσα στὸ σκληρὸ κρεβατάκι μου σιρῶμα. Ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε ν' ἀροθῆ καὶ νὰ κλείση ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὰ κουρασμένα μου βλ' φαρα καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν καὶ τ' ὄμορφο ὄνειρο.

Εἶδα πὼς ὅλος αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος κόσμος ποὺ βρίσκεται ἔρημος μέσα στὸ δρόμο, πὼς εἶχε γυρίσει στὰ σπίτια του, στὴν πατρίδα του, Εἶδα τὸ σπίτι μας φωτολουσμένο, γεμάτο χαρὰ κι' εὐτυχία. Εἶδα τὴν πατρίδα μου χαρούμενη καὶ γελαστὴ σὰν πρῶτα νάναντεμη καὶ πάλι τὸ μυρωμένο τῆς λευτεριᾶς ἀέρι. καὶ τ' ἀφροστεφανωμένο κῦμα νἄρχεται γελαστὸ ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ τῆς δίνη μενεξεδένια φιλήματα.

Κι' ἔλεγα, καὶ φώναζο, πᾶνε. πέρασαν πειὰ οἱ θλιβερὲς μέρες. Τώρα θὰ τὶς ξεχάσουμε καὶ θὰ ζήσουμε καὶ πάλι ὅπως πρῶτα. Κι' ἡ χαρὰ μου κι' ὁ ἐνθουσιασμός μου ἤτανε στὸ ζ νίθ τους. Μὰ ξάφνου ξύπνησα καὶ τὸ ἡδονικὸ μὰ καὶ ἀπατηλὸ ὄνειρό μου σβύστηκε ὅπως σβύνει ἡ λάμψη. διαλύθηνε ὅπως διαλύεται ἡ πρωτινὴ ὁμίχλη ..

Ἀστέρι τῆς Φυλῆς

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΤΑΝΟΥ

(Ἀριθ. Ἐγκρ. 54)

Ἀλοίμονο ! Ἀπὸ τότε ποὺ πετάχτηκα μικρὸ καὶ τρυφερὸ βλαστάρι, ἀπὸ κάποια παράμερη σακατεμένη ρίζα, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχησα νὰ πηγαίνω ψηλὰ ψηλὰ καὶ νὰ χαίζω τὸν ἴσκιο μου σὲ κουρασμένους διαβάτες, ὤ, ποτὲ δὲν σκέφθηκε οὔτε τόλμησε κανεὶς ν' ἀρθῆ νὰ μὲ κτυπήση.

Κι' αὐτὸς ὁ χρόνος-πούχε τὴ δύναμη νὰ μὲ γυμνώνη καὶ νὰ στρώνη τὸ χῶμα γύρω μου μὲ κίτρινο στρῶμα, διαβαίνοντας μὲ προσκυνοῦσε.

Καὶ τώρα, ὤ ἀλοίμονο ! βλέπω κάποιο γέρο ἐργάτη νὰ ἑτοιμάζη τὸ τσεκούρι του γιὰ μενα. Σὲ λίγο θὰ μὲ κτυπήση, ἐμένα τὸ βασιλιᾶ τοῦ ἴσκιου, ποὺ τόσοι καὶ τόσοι μ' ἐσεβάσθηκαν.

—Ἄχ ! νέρο. βάσταξε τ' ὅπλο σου καὶ μὴ θελήσης νὰ μὲ κτυπήσης; γιατὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ζήσω στ' ἀγαπημένο τοῦτο χῶμα ! Σταμάτα. μὴ χτυπᾶς ! Ἐγώ, τὸ ξέρεις, ποτὲ δὲν γύρεψα νὰ σοῦ κάνω κακό, ἐν τούτοις, τὸ βλέπω, ἐσὺ θέλεις ν' ἀτοθάνω Σταμάτα, νέρο, μὴ χτυπᾶς! θορθοῦν οἱ διαβάτες νὰ μὲ βροῦν, νάναταυθοῦν λιγάκι, στὴ σκιά μου, κι' ἂν δὲν μὲ βροῦν, πολὺ θὰ τοὺς κοστίση. Θάρθοῦν τ' ἀγαπημένα ἀηδονάκια νὰ κελοϊδήσουν στοὺς ὠμορφους μου φουντωτοὺς κλώνους καὶ δὲν θὰ μ' ἐροῦν. Καί, ξέρεις, γέρο, τί θὰ ποῦν;

—Ὁ πλάτανος, τ' ἀγαπημένο δένδρο μας, δὲν βρίσκεται ἐδῶ ; θὰ τὄριξε ὁ ἄνθρωπος, τὸ πιὸ ἀνήμερο θεριό !

Κουφὸς ὁ ἐργάτης ἀτὰ λόγια τοῦ πλάτανου μὲ μιὰ τελευταία τσεκομριὰ τὸν σώριασε χάμω.

Κόμησσα τῶν Ἀχαρνῶν

ΑΠΟ ΤΑ ΦΛΙΔΡΑ

(Ἀριθ. Ἐγκρ. 49)

Κάποτε ἕνας παπᾶς πήγαινε νὰ λειτουργήση σὲ κάποια ἐκκλησιὰ τῶν Ἀθηνῶν. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε, τὸν φωνάζει ἕνας μανίβης καί, δίνοντάς του δυὸ λεμόνια καὶ τρία πορτοκάλια, τοῦ λέγει : «Λέσποτά μου. πάρε αὐτὰ ἐδῶ νὰ μὲ μνημονέψης» καὶ τοῦπε τὸ ὄνομά του. Ὁ παπᾶς στὸ δρόμο ξέχασε τόνομά του' εὐσυνείδητος ὅμως, ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα νὰ τὸν μνημονέψη, λέγει : «Ἀπ' τὴ Γούβα παρα- κάτω. ἕνας μανάβης παχουλάτος, λεμονίου καὶ πορτοκαλίου, συρβίας καὶ τῶν τέκνων» εἴπαμεν...»

Πυροβολιτάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὸν λογοπαίνιον.

— Καὶ τὶ Τοτό, τὶ θὰ πῇ «ἀριθμητικαὶ ἀσκήσεις» ποὺ λέει ὁ Γῶγος ;

— Νά, νὰ γράψης ἀριθμοὺς καὶ νὰ τοὺς σκίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρλότας.

* *

— Γιατί, Γιαννάκη, τὸ χειμῶνα ὅσο πᾶνε οἱ μέρες μικραίνουν ;

— Τὄκανε ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἔρχεται γρηγορώτερα ὁ Ἀη-Βασίλης.

Ἐσ-άλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης.

ΑΛΛΑΓΗ ΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10 Ἰουλίου 1923

ΠΟΛΥ ὡραῖα ! Ὅλοι τώρα. στὰ γράμματά των, πρῶτα-πρῶτο κι' ἀπάνω-ἀπάνω. γραφουν τὸ ψευδώνυμόν των μὲ κόκκινο μελάνι Ἔτσι ὅπως τοὺς εἶπα. Ἂς ἐξακολουθήσουν λοιπὸν, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀνάγκη νὰ τὸ ξαναπῶ... παρὰ τοῦ χρόνου γιὰ τοὺς νέους. Ἂν μάλιστα τὸ λέτε σεῖς καὶ στοὺς νέους ποὺ ἐγγράφετε καὶ ὁδηγῆτε...

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς προσπάθειες, ***Φασουλῆ.*** Ἂν ὁ φίλος σου ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν Πόλη μὲ ἤξερε καὶ γράπτηκε μόλις ἔσθασε στὰς Ἀθήνας κι' ἔμαθε τοὺς δρόμους, ἔννοια σου πὰ θὰ βρῆς ἄλλον, ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ, ἂν καὶ ζοῦν ἐδῶ, «δὲν μὲ ἤξουν καὶ δὲν μὲ παίρνουν». Τὸ λὲς «ἀμαρτία», ἀλλ' ἀτὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ λείψη.—Στὸ νράμμα σου βλέπω μιὰ ἀποσελία ποὺ δὲν τὴν ἔκανε βέβαια ἡ γραφομηχανή : «Στὸ ποσσεγές μου γράμμα σοῦ ἔγραφα...» Στὸ «προηγούμενο» ἤθελες νὰ πῆς Πόσεχε...

Τελείωσαν καὶ τὰ «βάσανα» τῆ ***Γαλῆς τῆς Ἀγνύας.*** Ἔτσι τε εἰσιτηρίους ἐξετάσεις γιὰ τὸ Γυμνάσιο,— καὶ δύσκολες, σοῦτσηρές. κατὰ τὸ νέο διάταγμα τοῦ Ὑπουργείου,—κι' ἔρθε πρώτη μεταξὺ 80 μαθητῶν μὲ βαθμὸ ἐννέα καὶ μισὸ ἂν ἀγαπᾶτε Μπράβο της! Κι' ἐπειδὴ οἱ γονεῖς της ἔκαμαν ὅσο τὴν «Ἀδελφούλα μου», μοῦ κάνει κι' αὐτὴ ἕνα ἐσπάθωμα, γιατὶ σὲ μένα. λέει, χρωστάει τὸ ἀριστά της. ποὺ τὸ παίρνει ταχτικὰ ἀφότου ἔγεινε συνδρομήτρια...

Χαίρω πολύ, ***Κύμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ.*** Ἀπὸ ἀποφάσισις νὰ πάρῃς ψευδώνυμο καὶ νὰ νίνῃ. μέλος τοῦ Λιαπλαοιόνσιου Πολὺ μὲ συγκίνησαν τὰ ἑλληνικὰ αὐτὰ λόγια ἀτὸ τὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ Ἔτσι, παιδί μου. ἡ ψυχή σου νὰ βρίσκεται πάντα στὴν Ἑλλάδα...

Τηλαυγῆ Φάρε, ἡ ἔμμετρη μετάφρασή σου δὲν εἶναι καλή. γιατὶ δὲν ἔφερες ἀόμα νὰ κάνῃς στίχους. Πολὺ καλύτερο εἶναι τὸ ποωτότυπό σου πεζό. Χρειάζεται ὅμως ἐξάσκηση καὶ προσοχὴ γιὰ νὰ γράφῃς χαλά. Π : χ : κάπου λές: «τὸ ἄσπρο σπιτάκι μὲ τὰ μπογιατισμένα πασίθυρα». Τί, ἀμποντάσιστα θὰ ἦταν; Τὸ χῶμα τους ἐδῶ ἔπρεπε νὰ προσδιορίσης. Π: χ: «τὸ ἄσπρο σπιτάκι μὲ τὰ πράσινα παράθυρα»

Νὰ καὶ τὸ ***Μερμήγκι τῆς Διαπλάσεως*** ποὺ τελείωσε τους Διαγωνισμούς του μὲ ἄριστα, -εὖγε !— καὶ τώρα θὰ μοῦ γράφῃ συχνὰ καὶ θὰ μοῦ στέλνῃ ἀπ' ὅλα. Ἀπὸ τὸ «Γάτα» του βλέπω πὼς γρηγορα θὰ γραφῇ καὶ καλους στίχους. Μ' ἕνα καλὸ πορθωμα, αὐτὸ τὸ ποιημάτακι θὰ δῆ ἐσσιευόταν.

Ὁ κ. Φαίζων σ' εὐχαριστεῖ, ***Ἀληθομόνητη Μικρασία,*** γιὰ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον. Ναί, ἡ Γ' φάσσις τοῦ «Κόκκινου Βραχου» θὰ γίνῃ στὴ σειρὰ τῶν «Ἀπάντων», δηλαδὴ στὸ ἴδιο σχῆμα καὶ μὲ τὸ ἴδιο χαρτί. Ἐπίσης κι' ὁ «Πόλεμος» ποὺ κοντεύει κι' αὐτὸς νὰ ξαντληθῆ, κι' ὅλα τάλλα, ὅσα εἶναι σὲ φαφορετικὰ σχήματα, σιγὰ σιγὰ θὰ ξαμμορφωθοῦν. Ὅσο γιὰ τὴν καθυστέρηση τῶν ἀγγελθεντων βιβλίων, δὲν φταιει βεβαία ὁ κ. Φαίζων, οὔτε ὁ ἐκδοτης, ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις ἐργατῶν στὰ τυπογραφεῖα, ὅπου ἕνα βιβλίο ἤθελε μῆνες νὰ τυπωθῆ. Ἀλλὰ τώρα ἐκανονίσθηκαν ἀλὶ ἡ ἐργασία καὶ 3—4 βιβλία τὸ χρονο θὰ βγαίνουν τακτικὰ.

Ἔσύ, ***Κολόμβε,*** τί βαθμὸ ἐπῆρες; Νὰ συγχαρῆς ἐκ μέρους μου τὸν ***Φρῦσον*** δία το ἄριστα καὶ τὸ χρυσοῦν μεδάλλιον. Ὁ χαρακτηρισμὸς σου ζιὰ ἐκείνους ποῦ προκηρύσσουν δια Μ. Ἀγγελίας διαγωνισμοὺς καὶ δὲν βγαζουν ἀποτελέσματα, εἶναι λιγάκι βαρυς. Ὀμωσδηποτε, κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν κάνουν καλά, ὅπως κι' αὐτοὶ ποὺ καθυστεροῦν τετραδια Μ. Μυστικῶν.

Κομφούκιε, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σοῦ ἀπαντησω ὅ,τι ἀτήνησα καὶ χρόνος στὴν ***Ἀληθομόνητη Σμύρνη:*** Δὲν ἀνακατεύομαι στα ἰδιαίτερα σας. Δὲν μπορῶ να γίνομαι κοιτης καὶ διαιτητης. Λυπούμαι μονο ποὺ σᾶς βλέπω να μαλώνετε κι' ἐπιθυμῶ,—γιὰ νὰ λήν πῶ κι ἐγὼ ***ἀπαιτῶ,*** ὅπως τὸ ἔς ἐσύ,—νὰ λείψουν αὐτὰ μιὰ γιὰ πάντα. Ποιός ἔχει δίκιο, ποιος ἔχει ἄδικο, ἀδιαφορο. Ξιχᾶστε τα ὅλα κι' ἀγαπηθῆτε πάλι σαν καλὰ ἀδέλφια.

Ὁτε λοιπόν, ***Ἄγγελε Εἰρήνης,*** ἔπρεπε νὰ γράψῃς : «Βρίσκομαι στὴν ἡλικία ποὺ γίνεται ἡ ἐκλογὴ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας». "Ὀχι «στὸ σταδιο». Ὅπως δήποτε, ἡ ἡλικία αὐτὴ δὲν εἶναι πάντα τῶν 15—16 ἐτῶν. Κάποτε μαλιστα δὲν εἶναι κοὶ καμμιά, γιατὶ τὰ καλὰ παιδιὰ, ποὺ ἀνατρέφονται καλά, μπαίνουν ἐξ ἀρχῆς στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ δὲν παρεκκλίνουν ποτέ.

Σὲ συγχαίρω, ***Δροσούλα τῆς Αὐγῆ,*** ποὺ πῆρες τον πρῶτο βαθμὸ τῆς τάξεώς σου. Ὥστε στὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου τώρα, τι καλα! Γιὰ τὸν Μπεπεδλισμὸ μὴν ἀκους. Ἡ Ρωσσια μ αὐτὸν ἔγεινε δυσυχισμένη. Ἀφοῦ τον ἀπεκήρυξε, φαντασου, κι' ὁ ἴδιος ὁ Γκορκυ, ὁ μεγάλος ρῶσσος συγγραφεύς, ποὺ ἦταν πρὶν Ἐπίτροπος τοῦ Λαοῦ, σήμερα ὑπουργος, τῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας. Εἶδε κι αὐτὸς τα χαλια τῆς χώρας, ἔφριξε κι' ἔφυγε. Καὶ ποιος ξερει τί τύφεις αἰσθανεται ποὺ ὑπεκίνησε μὲ τὰ συγγραμματά του τὴν ὀλεθρία αὐτὴ ἐξέγερση τοῦ λαοῦ. Ἔπειτα μᾶς λένε .. Μην ἀκούς !

Μπεμπαντάκο καὶ ***Νένη,*** ἀλήθεια. πολυν καιρο εἴχατε νὰ μοῦ γράψετε Ἄλλα καὶ τὴ θαυμασία ἐποχὴ ποὺ ζῆτε, ποῦ νὰ μὲ θυμᾶστε !.. Ἂς εἶναι, ἐπείδη κάπου κάπου νὰ μοῦ γράφετε κανένα γράμμα. Καὶ πιὸ καθαρά. παιδιὰ μου, νὰ μὴ πονοῦν τὰ μάτια μου ὅταν τὸ διαβάζω.

Ὠραία, ***Ἐπιστολὰς*** μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : ***Πικρὴ Σκλαβιά,*** ***Ἀληθομόνητη Σμύρνη,*** ***Γιγαντομάχος Ἑλλὴν,*** ***Χρυσόφτερη Ἐλπίδα,*** ***Σμυρναϊκὴ Αὔρα,*** ***Λευκὴ ἐριστερά*** ***Ἄνθος τοῦ Μαΐου,*** ***Πόλη τῶν Ὀνείρων,*** ***Τσουκνίδα,*** ***Παιούκλα,*** ***Περαχτήρι,*** ***Κορυφοῦλι τοῦ 21,*** ***Βαμβακιά,*** ***Ἔρση Δοξασμένο Κρητικόπουλο,*** ***Ρεζεντᾶ*** (καὶ περαστικά!) ***Ἶρις*** καὶ ***Γέρω Δῆμος.*** — Εὐχεστεσα τας παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λογια, τοὺς συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς, κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁὐδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδευται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεουμενα ἰσχυουν μεχρι τῆς 30 Νοεμβριου 1923. Ὅσα συνοδευονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα : ***Λαμπρὸς Ἀστήρ,*** ἀ. (ΓΤ). ***Ἄγνωστος Χ.*** ἀ. (ΑΚ). ***Μποτσβεν,*** ἀ. (ΔΑ) ***Γζὰζ Μπάντ,*** ἀ. (ΚΚ). ***Μυστηριώτης Ἀεροπορος,*** ἀ. (ΓΝ). ***Κῦμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ.*** ἀ. (ΑΠ) ***Πειρατχήρι, Ματωμένη Γέλιο,*** κ. (ΚΠ). ***Ἰωάννα Δάρκ,*** κ. ***Κόρη τῶν Ἄλπεων,*** κ. (βρυστε μες), ***Ἄσπρη Χελώνα,*** ἀ. (ΑΡ). ***Ἀετὸς τῆς Γκιώνας,*** ἀ. ***Ἐρυθρὰ Καμέλια,*** ἀ. (ΙΠ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις δρχ. 1,50 Διὰ τὰς περισσοτέρας λεπτὰ 30 ἡ λέξις.

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν ἡ Δοξασμένη Φουσιανέλλα μὲ "Ἡρωα τ. Κιουτιάχ, Δοξαιμ Τ ολιάν, Ἀφ. Γυμνασιοπ. —τὸ "Ἄνθος τοῦ Μαΐου μὲ Ἀφ Γυμνασιόπ., Μπερπαντάκο, Γριαναφιλένια.— ὁ Ἀγᾶς Ἀξιώτης μὲ παντας τοὺς συνδρομητας τοῦ νομοῦ Κυκλάδων.

Ἡ Διάπλασις ἀπαζεται τοὺς φίλους της : ***Εὐλ.βεαν Μπ.*** ἐλαβ, εὐχαριστω, σύνεμερφωθην) ***Τ ἐολόγον*** (ὀσο γι αυτο, κι οἱ Ἀθηναῖοι σπανιως προφτανουν νἀπαντεον στὸ ἄλλο φυλλο ἐμεσως· ἔπειτα, σεν τὸ χρεος πὼς ἄμε εἰναι κανεις μακρυά, πρεπει νὰ κανῃ ὑτομονη ; ὁ τωτόποτε ἐλπίζω ὅτι τὸ φυλλο θα τυτωνεται καὶ θὰ στελνεται κωρίτερα στὶς ἐπαρχίες) ***Νικόλαον Τσαχάκην*** (μπραβο ποὺ τα κατάφερες, με τοσα δυστυχήματα καὶ μὲ τοσες φασκρίες, νὰ προόδοσῃς καὶ μὲ τοσο καλὸ βαθμό· εὐχοιστω πολυ καὶ γιὰ τὶς ἐνεργειες) ***Πολεμιστὴν τῆς Πατρίδος*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λογια· στο ἴδιο χαρτὶ μπορεῖς νὰ γράψῃς ὅσα Π. Πνεῦματα χωροῦν φτανει νὰ μὴ γράψῃς μαζὶ τους τίποτ' ἄλλο) ***Χρυσομπουμπούκα*** (εὐχομαι να γίνῃς ἐντελῶς καλα· ἡ ὑγεια εἰναι τὸ πρῶτο ὅλα τάλλα διορθώνονται) ***Πλανόδιον*** (σὲ συγχαίρω· δὲν πειράζει, νὰ βρῆς) ***Κόρην τοῦ Μωριᾶ*** (πλῆρες ὀέκα; μπραβο ! καὶ περαστικα) ***Δικέφαλον Ἀετὸν*** (ἐλήφθησαν· νὰ τῆς στειλῃς βιβλία τοῦ Λροσίνη, τοῦ Πολέλη, τοῦ Μωραϊτίδου· ὁ Παλαμᾶς δεν εἰναι ἀκόμη γιὰ τὴν ἡλικία της) ***Ἡφαιστίωνα*** (ἡ διόρθωσις ἔγεινε) ***Νυχοφάγον*** (ἔστειλα· —πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρηση τῆς ἀδελφούλας ;) ***Βέρθερον*** (ἀρκετὰ καλό· δὲν σοῦ τὸ ἐγκρινω βέβαια, ἐλπίζω ὅμως νὰ γράψῃς ἄλλο καλύτερο) ***Μαΐμου ὑίτσαν*** (γιατὶ ὄχι ; ἡ ἀνταλλαγη ἕνος τετραδίου Μ. Μυστικῶν δὲν εἶναι ἀλληλογραφία) ***Λαμπρὸν Ἀστέρα*** (ἀρκετα καλὰ νὰ μοῦ στειλῃς κι' ἄλλα ὅταν ἤσῃς ὅτι δέχομαι) ***Ζηλεμένη Ἑλλάδα*** (« Ἀδελφούλαν» σοῦ ἔστειλα τὴν 29 Ἰουνίου) ***Ἴαγον*** (ἔστειλα ὄχι, τα γαλλικα Αἰνίγματα δὲν εἰναι ὑτοχρεωτικὰ) ***Ρομαμβολ*** (τὸ φυλλον εἶχε πια τυπωθῆ· πὼς μποροῦσε να μπῆ ἡ Ἀγγελία ;) ***Κόμητα Φρειεζιγκον*** (θα το διαβασω καὶ θα σου πῶ) ***Ἀγᾶν Ἀξιώτην*** (εὖγε ! καὶ τώρα ἐμπρος !) ***Ἐιληνικὸ Ἰδανικὸ*** (καλυτσικα τὰ κομμάτια σου· ἀλλὰ περιμένω καὶ κα ὑ ερα) ***Ἀφρισμένο Κῦμα*** (κι' ἐγὼ μπορῶ να τοῦ το στείλω ὅταν μοῦ παραγγείλῃς) ***Σμύρνην*** (ἦταν ἀτεῖο· ἐσκτύριζε τοὺς πολυ νεους· ποὺ βγαίνουν καὶ μιλοῦν γιὰ συγγραφεῖς κτλ) ***Ἀχ. Γ. Γκινάκην*** ἀπὸ ἐόῶ στελνεται τακτικα ἐκεῖ χάνεται) ***Πουλὶ τῆς Καταιγίδος*** (κύριε ἠιῶν Ἰησοῦ Χριστέ ! μα καὶ συ παραπονα ; καὶ συ ;) ***Βιβλιοφίγον*** (ἀτο ἐόῶ το φυλλο στέλνεται τακτικα· για ὑποθέσεις Συλ·όγων νὰ συνεννοῆς· ἀτ' εὐθείας μὲ αὐτοὺς) ***Αἴσε, Προσφυροπούλαν, "Δσπρο Συνεφάκι, "Ἑλληνα Πολεμιστὴν, Φιλ. Ἀθλητὴν*** κτλ. κτλ.

Σημείωμα τῆς Πατρίδος, Κυματίς. Γαλανόλευκον, Εὐάγγ. Μιχαλόπουλον, Μπαγιαντέραν (ἔλαβα· εὐχαριστῶ)

Ραρεκάρ, Πιδὶ τοῦ Βυνοῦ, Ζωὴν Ι. Παλῆου (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσα: ἐτιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***9 Ἰουνίου,*** θὰ ἀντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 209 Διαγωνισμοῦ. αἱ λύσεις δεκτοὶ μεχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου

397 Δεξ-γρ-φος

Ὅπλο τοῦ Εἰκοσιένα δοξασμένο
μὲ κάποιο ὁρεκτικὸ φαλασσινό
Ἂν εὑρεθῆ σεσνα συ ἐνωσμενο,
Φουρλὶ σὰ μας, καμῃ ὀνομαστό,
Γιὰ κατοίκους τῶν προωρισμένου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλῆς τῆς Ἀγνύας

398 Συλλαβογριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι σομφωνο,
Το δευτερο φωτιζει·
Πολιτευμὲν ἐο συνολο
Την τυχη ἀτοφασίζει.

Ἐστάλη ὑ.ο τοῦ Γιαμπραμψίκου

399. Σεσοιχεογριφος

Μικρὴ νῆσο τοῦ Αἰγαίου
Ἂν ἠην ἀποκεφαλισῆς,
Χωρα σεῆ Μικραν Ἀσια
Εὔκολα σὰ κατακτήσῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαυροδιαλασσίτη

400. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμὸς

Γνωστο νῆσι εὐρωπαικό,
Ἀλλέως σιαβασμένο,
Μᾶς φευνει πισω Δικτιον
Ἀσκως σκωπωμένο...
Ἀλλ' ἂν κα τουτου ὁ ἀδελφὸς
Ἀναγραμματισῆ,
Μεγαλο Κρατος μικρινὸ
Κι' ἀρχαιο σὰ ἐμφανισῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠκυ-ἐτης

401 Γωνία.

† * * * * = Δημητριακόν.
* † * * * = Κυρίως τοῦ Ἄδου
* * † * * = Ὄργανον ἠχηρόν
* * * † * = Σπλαχνον.
* * * * † = Ἀρχ. βασιλεύς.
* † * * * = Ἀριθμητικον.
† * * * * = Βασιλ. Ἑβραίων

Οἱ σταυροὶ κ. ἀιστως μειαλον.
Ἐστάλη ὑπὸ τ. Δοξασμ. Φουσταναέλλας

402 -403. Μαγικὸν Τρίγωνον.

Τῇ ἀντιλλαγῇ ἑνος γραμματος ἑκάστης των κατωθι λεξεων δι' ἄλλου, παντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετ' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: Λεβῆς, ἡμέρα, ὅστις, ἔυνος, Νέμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου

407. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

—Τι γυρεύεις, Νίκο, σκυμμένος εἰς τὰ νερά;

—Μεσα εἰς το ρυάκι αὐτὸ μοῦ ἔπεσε το βιβλίο μου...

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. *Περιόδου* (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 21 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τομος *δρ. 15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 16*, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 20*, διὰ τὸ Ἐξωτερικόν,

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 47* καὶ ραμμένος *δρ. 50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 5* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 12*, —εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

(ΚΓ' — 1133)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, τῆς θερμῆς σου ἀγάπης τὰ λόγια δροσοσταλιδες στη φλογισμένη ψυχή μου. Εὐχαριστῶ.
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

(ΚΓ' — 1134)

Ἐμπρός, αν μπορεῖσε, ἀνακαλύψατέ με, ἐμπρος!!
Ἄνθος τοῦ Μαΐου

(ΚΓ' — 1135)

Νένη = Ρίτα. Δόκιμε τῶν Ἀθηνῶν, γιατὶ δεν μοῦ γράφεις;
Καοδιά Ἡρώων

(ΚΓ' — 1136)

«Περιδρομε», δέχεσθε μέλη ἀπὸ ἄλλας πολεις;—*Σκλάβα*, εὐχαρίστως δεχόμεθα. Στέλλομεν μεσω Διαπλασεως.
Ρεζεντᾶ, Ἀγνούλα

(ΚΓ — 1137)

Νησὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἔλαβα ἀλληλογραφοῦμε ἢ ἀνταλλασσουμε c. p; Δ[σίς μου: (ΚΓ —546). Περιμένω.
Ἄγγελος Εἰρήνης

(ΚΓ — 1138)

Συμμορία «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ». *Καπειὰν Τρομάρα*, ἐνεργεῖ ὅπως θέλεις· δὲν σὲ φοβούμαστε. Μὲ τὴν ἀποκάλυψιν σου (Λαβύρινθος) μᾶς ἔδειξες ὅτι εἶσαι Ο.
ΖΟΥΛΟΥ, γιατὶ δὲν ὁ ἔχεσαι τὸ στοιχημα; Μπαστούνια ἔ; — *Λίστ* ἡ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» σοῦ προσφέρει τὴ φιλία της.—*Κομήτη*, περιμένομεν ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν.
ΜΑΓΙΣΣΑ, στοιχηματίζουμε πῶς δὲν ξέρεις τὸνομα σου.

(ΚΓ' — 1139)

Θερμὰ ὑποστηρίζω τὸν πόλεμο τῆς ΛΙΣΤ, ἀφοῦ ὁ ἐχθρὸς εἶναι κοινός. Τώρα θὰ σὲ δοῦμε, ἀξιοτιμε ΚΟΜΦΟΥΚΙΕ. Θὰ τολμήσῃς πάλι νὰ προσβάλῃς τὶς ΜΟΖΑΡΤΙΝΕΣ;;;
ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' — 1139α)

Διαβολοπαιδο, σε ξέρω. Θελεις νὰ σὲ ξεσκεπάσω;
ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(ΚΓ' — 1140)

ΦΘΑΣΑΜΕΕΕ.— Χοροπηδώντας μπαίνομε στὸν πόλεμο τῆς ΛΙΣΤ καὶ ριχνομε τὰ βέλη μας στὸν ΨΕΥΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟ.
ΤΡΕΜΕΤΕ ΚΙΝΕΖΑΚΙΑ ΤΗ ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ! ΣΑΜΠΑΝΙΕΒΑ!

(ΚΓ' — 1141)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ:—Μ. Μ: *Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα*.— C P. *Κόμης τοῦ Ἔραχ*. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Μὲ τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας εἰς ὅλους τοὺς μετασχόντας.
ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

(ΚΓ' — 1142)

Βωμὲ τῆς Ἐλευθερίας, θυμᾶσαι ἀκόμα κείνη τὴν πασιέντσα; Τί ἄσχημη!.
ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

(ΚΓ' — 1144)

Στρίγγλα (Ἀβροκομη Καρρᾶ), κουτσομπολιὲς στὴν Κλωθὼ κάνεις; Ἀούαα! Ἐκδικοῦμαι.
ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ — 1145)

Ἀκρατητο Γέλιο, του «*Σωκράτη*» οἱ ἀποδείξεις γενήκανε βαρκάκια.
ΣΜΥΡΝΗ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(ΚΓ' — 1146)

ΚΟΜΦΟΥΚΙΕ, τώρα ποὺ ἄρχισε ὁ πολεμος ἀποκοιμήθηκες; ἀούαα!! τσοφλακι!! ΛΙΣΤ, βάστα! κουραγιο.. νικήσαμε. — ΣΜΥΡΝΗ, ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΣΜΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(ΚΓ' — 1147)

ΓΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, στο μεγάλο δυστύχημα σας *ἐγκάρδια συλλυπητήρια*.
ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΣΜΑ

(ΚΓ' — 1148)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ μὲ ὅποιον μὲ καλέσῃ. *Γριφοφτιάστη*, ὡς πότε θὰ περιμένω τετραδιο σου; — ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

(ΚΓ' — 1149)

Ρεζεντά, σὲ ξερω θυμήσου τὴν ἱππασία ποὺ κάναμε μαζὶ καὶ θα μ' εὕρῃς. *Καίτη*

(ΚΓ' — 1150)

Μαργαριταρένια, αδίκως ἐξάπτεσαι σ' αὐτὸ δὲν φταίει ἡ ἀδελφή μου *Λε κὴ*

(ΚΓ' — 1151)

Τριανταφυλλένιο *Μπουκετάκι*, εὐχαριστοῦμεν· θὰ ἔχεις οὐδ πιστοὺς συμμάχους. Ἀνταλλασσομεν Μ. Μ;— *Μικρὲ Μάγε*, εἶσαι βεβαιος πῶς μας ξέρεις· Φανέρωσέ μας λοιπον.
Τρελλὴ Νεότης, Τρελ. Ἔρηβος

(ΚΓ' — 1152)

Προκηρύσσω διαγωνισμον γραμματοσήμων. Βραβεῖα πεντε. Προθεσμία τρίμηνος. Δ[σις: Θαλῆν Προδρόμου, Σουφλί.
Ἕλλην Πολεμιστὴς

(ΚΓ' — 1153)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασιοκοσμο, πειραζω ὅλους. Ζουλού: Γ. Ἀντωνίου, ἄχ. Μαϊμουδίτσα, ἐπιτυχημένο τὸνομά σου. Ἡρωϊκὴ Φεσσα, βαλ' τὴ φέσσα σου ἴσια. Φαίνεται πῶς κατεστραφη ἡ *Σμύρνη*, ἀφοῦ δὲν τῆς ἐμειναν φακελα. — *Πειραχτήρι*

(ΚΓ' — 1154)

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ, χίλιες ὁλοθερμες εὐχὲς γιὰ τὰ γενέθλιά σου. ΒΑΜΒΑΚΙΑ

(ΚΓ' — 1155)

Λουδοβίκε, τί γίνεσαι; Δὲν περνας ἀπ' τὸ γυμναστήριο; *Σκορπιέ*, πῶς περνᾶς στὸ Χαλαντρι! *Πρασκοπάκι τοῦ Ἔλληνσπόντου*, θυμάσαι τον ἑνωμοτάρχη σου;; —*Ἑλληνικὸ Ἰδανικὸ*

(ΚΓ' — 1156)

ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΩ
Π Π Α ΑΤ
Α Α Ι ΑΓ
ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΩ

(ΚΓ' — 1157)

«ΜΟΖΑΡΤ», ΛΙΣΤ, «*Ἡ σιωπὴ τῶν συνετῶν πρὸς ἀπάντησιν τῶν ἀσυνέτων*». *Τὸν λόγον ἔχει ἡ Διάπλασις*—ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

(ΚΓ' — 1158)

ΜΟΖΑΡΤ, ΛΙΣΤ, χα! χά! Για νὰ ξερετε τί εἶναι οἱ «*Δινέζοι*».. Λοιπον: Λίστ = Γεωργιάδου, Σμὶτ = Μούσιου, Ἀληθμονητη Σμύρνη = Δρόσω Κοβαλακίδου, Μέντελσων = Κοβαλακίδου, Ἀκακία = Παρασκευοπούλου Ἔχει συνέχεια· δέχομαι καθε στοίχημα· Ὅλως ὑμέτερος; ΡΑ-ΓΚΑΒΑΝ

(ΚΓ' — 1159)

ΚΕΡΑΥΝΕ: Μωρὲ ἀνα»ἄλυψι! ἀφοῦ σᾶς αὐτοαποκαλύφτηκα. Μπράβο..—«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ», δὲν κανετε τὴν πάππια, νὰ μὴν ἔχουμε ἀναγούλες;;
ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΓ' — 1160)

Ρίτα, Σκλάβα, Μπαγιαντέρα, καὶ λοιπὰ Διαπλασόπουλα, ἀλληλογραφοῦμε; Ἔλλη Ζίνου, Ἀσκληπιοῦ 34- Γ.
Πικρὴ Σκλαβιὰ

(ΚΓ' — 1161)

Σύνδεσμος «Ἀτρόμητος» Νιγρίτας.—Κεραυνε, αούα ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ...Ἀνδρ. ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ = ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ. Δούκισσα Γαβριέλλα, δυστυχῶς δὲν συγκρατούμεθα, εἶσαι ἡ Νίτσα Κρούλη, μὲ ἄλλα λόγια Ἑλένη Μικρούλη. Παρντόν... Παρντόν... ΚΓ-1091 Ὑ|ὸς Πολέμων ΑΗΤΗΤΟΣ ΓΙΓΑΣ, Ἀρχηγὸς *Ζὰν Σεπὰρ*.

(ΚΓ' — 1162)

Στὸ νέο συνεργάτη τῆς Διαπλάσεως κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗ (Καλαματιανὸ Λουλούδι) θερμὰ συγχωρητήρια. — ΝΙΚΟΣ ΣΓΟΥΡΟΣ

(ΚΓ' — 1163)

Τριανταφυλλένια, *Διαβολόπαιδο*, *Σμύρνη*, θὰ σὲς ἀπαντήσω ἐντος ὀλίγου, διότι πρόσεχώς φεύγω στὴν ἐξοχή. *Ἡρωϊκὴ Φέσσα*

(ΚΓ' — 1164)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Σὲ ὅσους ὀφείλω Μ. Μυστικὰ δηλῶ ὅτι θὰ τοὺς τα ἀνταποδώσω τὸν ἄλλο μῆνα, ἐπειδὴ τώρα ἀδυνατῶ.
ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' — 1165)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. Μ ΜΥΣΤΙΚΩΝ. ΒΡΑΒΕΙΑ: ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ. ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΜΗΝΙΑΙΑ. Δ|σις μου ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΑ ΟΛΥΜΠΟΣ-ΝΑΟΥΣΑ (Στοὰ Χατζῆ Ὀσμὰ) ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ για ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΓ' — 1166)

Σύλλογε «ΜΟΖΑΡΤ», Ἀφ. Γυμνασιόπαι, Φίσμα, Βασίλισσα στὶς Παπιρούνες, Ἄλκη, Μιράντα, Ρίτα, τιμή μου ἂν πέρνατε μέρος. ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΓ' — 1167)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν γραμματοσήμων Ἐπαναστάσεως 1912. Καλλιτέραν συλλογὴν βραβεύσω μὲ ἔργον Ξενοπούλου, ἀρεσκείας βραβευθησομένου: Εὐγενία Κουμαριανοῦ, Πρακτορεῖον Φαρων, Μυτιληνη.
Ἀφρίσμένο Κῦμα

(ΚΓ' — 1168)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν διηγήματος. Συμμετοχη 70 λεπτος Προθεσμία μηνας. Βραβεῖα δύο: Π Τσουλούφην, Μαυρομιχάλη 68, Ἀθήνας.
ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

(ΚΓ — 1169)

Διαπλασόπουλα, ἐμπρὸς ὅλοι μὲ τὴν Λίστ. Πόλεμο στὸν Κομφούκιο. «ΣΩΜΑΤΟΦΑΚΕΣ», καὶ σεῖς μαζί μας;
!!!ΖΗΤΩ Ο «ΜΟΖΑΡΤ»!!!
Νεα Δ[σις: Ἀλεκων Χατζοπουλον, Πετρίτση 13, Ἀθῆναι.
ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

(ΚΓ' — 1170)

«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»
ΡΟΚΑΜΒΟΛ, Ποιος σοῦ εἶπε, μωρὸ μου, πῶς σὲ φοβούμαστε;
ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ
(Σημ. Ἀθωνος. Σκαλαμπρῖνε ἔστειλα.)

(ΚΓ' — 1171)

Ρίτα, Τριανταφυλλένια, Βεατρίκη, Μάγισσα, Ἀβιορέττα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ;
Κόρη τῶν Ἄλπεων

(ΚΓ' — 1172)

Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασοπουλα. Ντούλιαν, p. r. Πειραιᾶ.
Ρ ΒΕΓΚΑΡ, ΖΙΓΚΟΜΑΡ

(ΚΓ' — 1173)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ Μ ΥΡΩΝ»
Συμμορία Καρναβαλιῶν. Μᾶς κανεις τον κοκορα δηλαδή; ἢ θέλεις καὶ ρέστα!. Δὲν θελομε μονον ὀνόματα καὶ ἀρλοῦμπες, θέλομε καὶ ψευδώνυμα νὰ μᾶς φανερώσῃς, ἂν μπορεῖς. «Ἐδῶ σὲ θελω κάβουρα νὰ πηδᾷς στὰ καρβουνα»!!Θὰ τὰ βρῇς σκουρα!..

(ΚΓ' — 1174)

Τρελλὴ Νεότης, Τρελλὲ Ἔφηβε, συμμαχοῦμε; *Μικρὰ Μαγε*, ἀνταλλασσουμε Μ. Μ.;
Φρασκουΐτα

(ΚΓ' — 1175)

Τρέλλὴ Νεότης Τρελλὲ Ἔφηβε, δέχομαι συμμαχιαν. *Ἱππότη τῆς Μάτλας*, σεν σε φοβοῦμαι.
Καρυᾶτις

(ΚΓ' — 1176)

Ἀστὴρ τῆς Εὐτυχίας, Ξανθὴ Νεραϊδοι, δὲν μουδιάσατε νὰ καθεσθε; Κρῖμα αἱ ὑποσχέσεις. Ἀνταλλασσουμε Μ. Μ; Καραμελίτα, στεῖλε Δ]σίν σου. Δικῆ μου Κτενᾶ 10. *Εὐφυὴς Βλὰς*

(ΚΓ' — 1177)

Τρελλὲ Ἔφηβε, Τρελλὴ Νεότης ἔστειλα, περιμένω.
Τρελλὴ Ἀρσακειάς

(ΚΓ' — 1178)

«ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΟΣ»
Πρωθυπουργος: ΤΑΚΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ. Ὑπουργοί: Ἐξωτερικῶν. Γεώρ. Χατζημιχάλης, Στρατιωτικῶν. Ζοζὼ Πίττα, Διαγωνισμῶν: Ἀθηνᾶ Χατζηδημητριου. Δεχόμεθα ἀντιπροσώπους, πολέμους, συμμαχίας. Ἀναγνωστοπουλου 2. Δοξασμένη Φουσταγέλλα, δέχεσαι ἀντιπροσωπείαν;